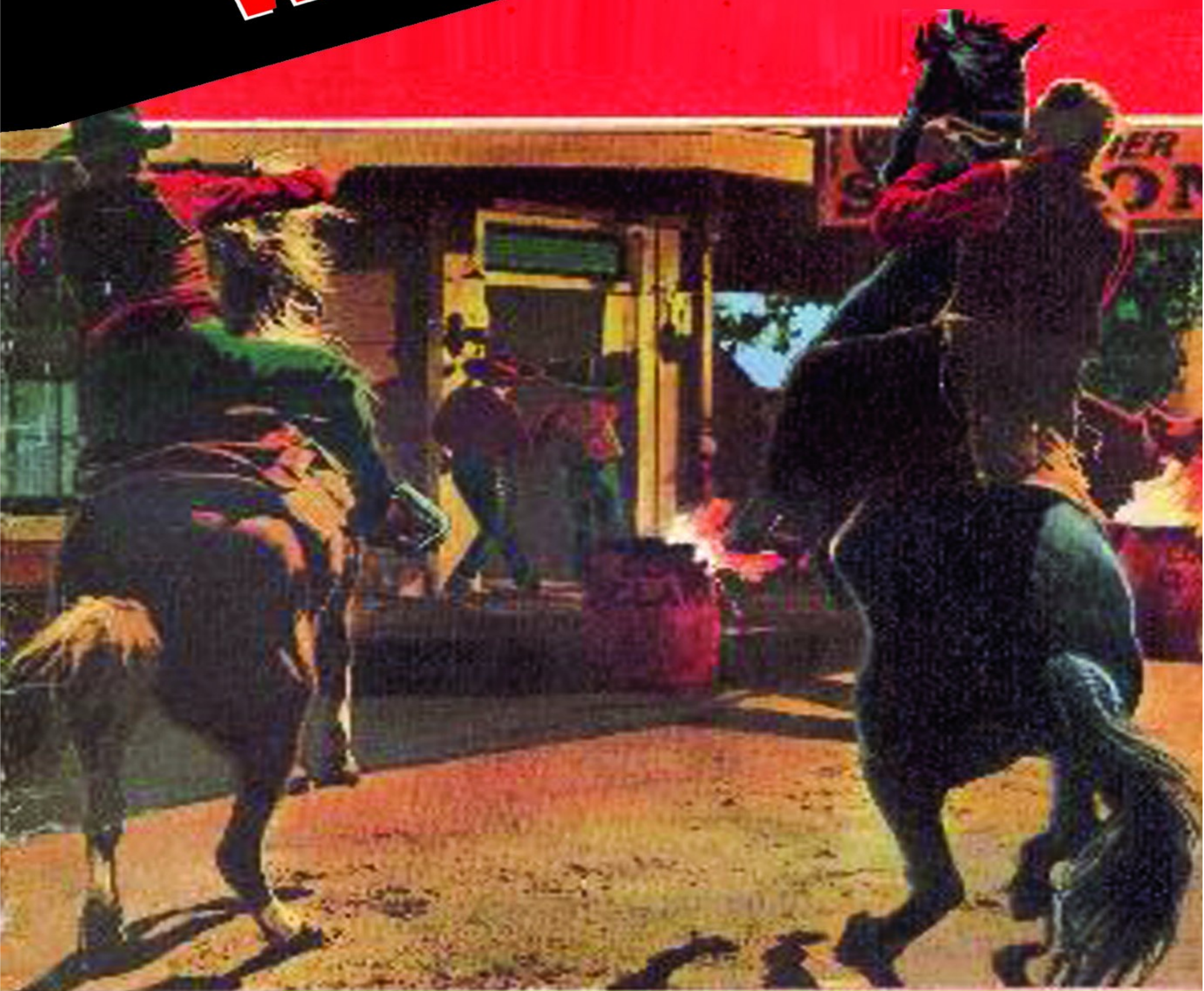
WESTERN

DIME NOVELL

23

MARSHALL LOGAN ŞI CEI PLINI DE URĂ

de Pete Hackett

NR. 7

PETE HACKETT

MARSHALL LOGAN ŞI CEI PLINI DE URĂ

TRADUS ŞI REVIZUIT – PETRE ISTRATE – 09.04.2016

REFĂCUT – PETER POTNICGHE – 2016

AVENTURI ALE U.S. MARSHALL BILL LOGAN

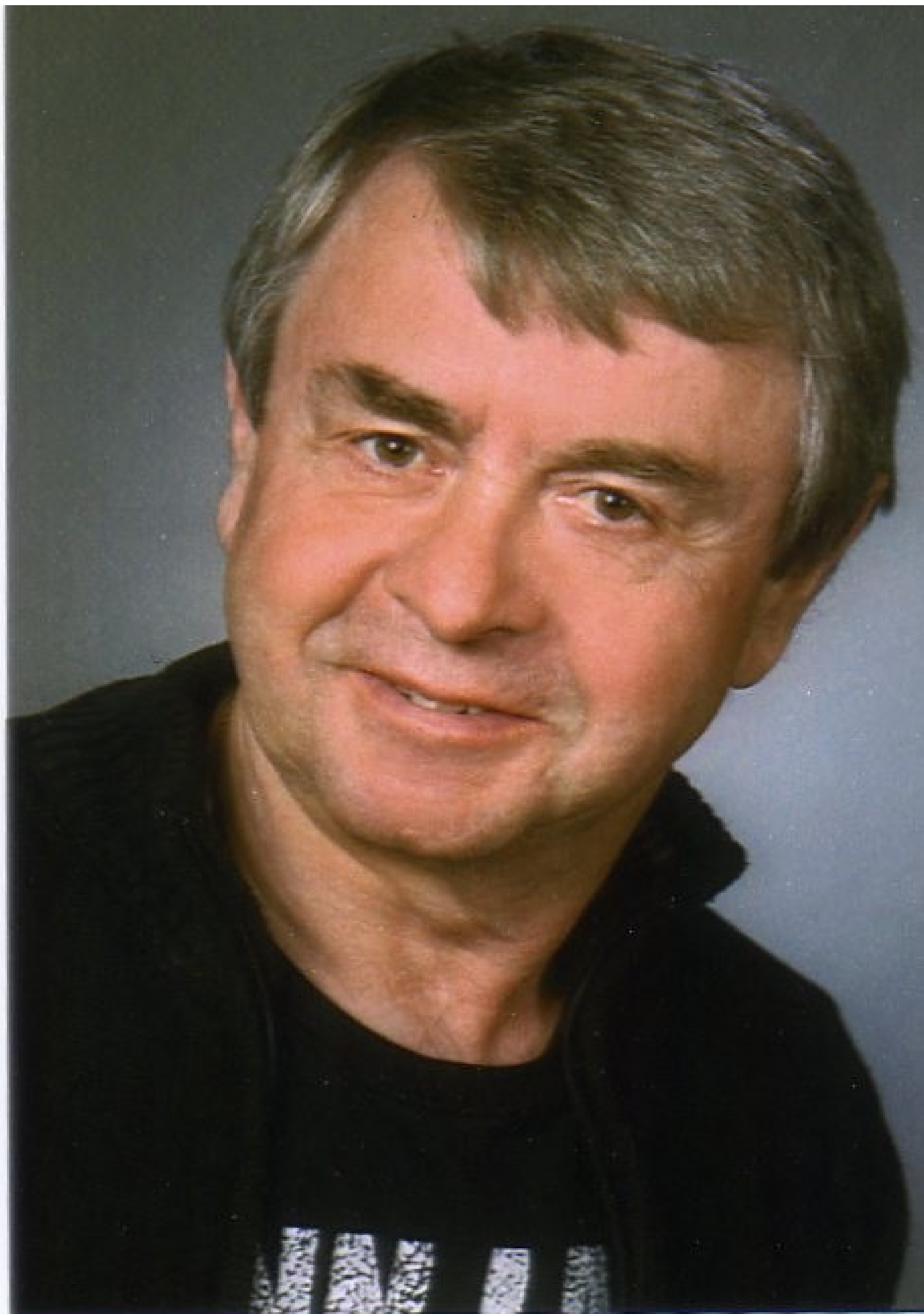
U.S. Marshall Bill Logan – Un serial de romane Western de cel mai bun autor – Pete Hackett! Romane complecte despre un luptător singuratic pentru dreptate.
Citiţi în numărul ACESTA a șaptea misiune a renumitului U.S. MARSHALL, BILL LOGAN:

MARSHALL LOGAN ŞI CEI PLINI DE URĂ

VOLUMUL 7

MARSHALL LOGAN UND DIE HASSVOLLEN

PETE HACKETT

Capitolul I

ÎN MOMENTUL CÂND am coborât de pe colină, angajându-mă pe şoseaua prost întreţinută pe care circula poştalionul, privind înspre Hereford orăşelul de pe albia râului Tierra Blanca, nu bănuiam că în urmă cu două zile se înfăptuise acolo o mare fărădelege.

Am putut chiar să văd cum în cimitirul de la marginea oraşului, o procesiune impresionantă de oameni stătea în faţa unui mormânt deschis. Fireşte că nu ştiam dacă răposatul murise de moarte naturală sau nu.

Puţin mai târziu aveam să ştiu mai multe. În fine, fără să bănuiesc nimic, mi-am pus calul în mişcare, iar copitele acestuia începuseră să stârnească nori de praf care se ridicau în aerul cald al amiezii. Şoseaua începuse să coboare panta colinei şi să se lărgească mereu pe măsură ce se apropia de oraş, devenind în cele din urmă strada principală (*Main Street*) a orăşelului în cauză.

Locuitorii localităţii păreau să se găsească cu toţii la cimitir pentru că aceasta părea ca şi moartă pustiită de oamenii săi.

Doar un câine mai stătea în umbra unei case şi dormea, şi asta era singura fiinţă vie din interiorul orăşelului Hereford. Am călărit în direcţia grajdului unde se puteau închiria animale.

Poarta era închisă. Purtându-mi calul de dârlogi am păşit înspre *saloon,* dar nici acesta nu era deschis. Mi-am legat calul de unul dintre stâlpii porţii, m-am aşezat pe una dintre

marginile proeminente ale verandei localului şi am început să-mi răsucesc o ţigară. Răbdarea îmi era serios pusă la încercare. A durat peste o jumătate de oră până ce locuitorii oraşului s-au îndreptat, venind de la ceremonie, înspre casele lor. Erau toţi îmbrăcaţi cu haine festive, aşa cum se obişnuieşte la înmormântări. Dricul gol trecu pe lângă mine zdrăngănind pe caldarâm. Până şi patrupedele fuseseră împodobite, doar că de data asta dricul era gol.

Un bărbat, era proprietarul *saloon*-ului, pe care-l cunoşteam din vizitele mele anterioare în oraş, se apropie de clădire. Îl însoţeau câţiva oameni care după ceremonia de la cimitir mai doreau să bea un whisky sau o bere.

– Ah, marshall! mă salută proprietarul *saloon*-ului. Faptul că aţi apărut tocmai acum în Hereford mi se pare o lovitură a sorţii. Acum o oră l-am dus pe Cleveland Peyton la groapă. A murit alaltăieri când o bandă fără scrupule a atacat Staţia Poştei întrucât bănuia că în *safe* se găsesc bani.

Am rămas surprins de ceea ce auzeam întrucât îl cunoşteam pe şeful instituţiei. Un tip deschis la începutul vârstei de şaizeci de ani, care se apropia de pensionare, pentru a face loc unui reprezentant al tinerei generaţii. A trebuit să diger câteva minute această ştire tristă.

– Se ştie cine a organizat atacul împotriva poştei?

Vocea mea suna răguşit, şi purta amprenta tensiunea de care eram stăpânit. Am încercat să-mi dreg glasul dar nu-mi reuşi deloc bine.

– Au fost patru mascaţi. Unul dintre cei patru era un om în vârstă, şi asta se vedea după părul său cărunt. Un al cincilea bandit aştepta *quartetul* în afara oraşului. Potera care i-a urmărit ulterior pe bandiţi, era compusă din cinci călăreţi, înainte ca banda să dispară în regiunea stâncilor pentru a nu-i mai vedea deloc.

– Au furat bandiţii bani? am vrut eu să ştiu.

– În trezoreria staţiei poştale nu se găseau nici 100 de dolari. Gary Peyton s-a jurat că nu se va lăsa fără să răspundă, cu o răzbunare sângeroasă, a morţii tatălui său. El singur a continuat urmărirea în momentul când potera a renunţat la urmărire şi s-a reîntors în oraş.

În timp ce proprietarul *saloonului*, punea şi răspundea la întrebări, deschisese uşa clădirii permiţând accesul clienţilor

prezumtivi înăuntru. Din ce în ce cârciuma asta începu să se populeze. Era la mintea cocoşului că toţi aşteptau ca eu, personificând autoritatea statală, să încep urmărirea bandei care a executat atacul asupra poştei. La urma urmei opinia ca şi aşteptările acestora erau îndreptăţite întrucât eu eram acela care purta steaua de şerif federal într-un oraş care nu dispunea nici de şerif local. Am aflat astfel că banda fugise înspre vest.

La 35 de mile în direcţia aceasta era graniţa statului New Mexico. Regiunea de ambele părţi ale graniţei avea un caracter de deşert. Preţ de zeci de mile nu dădeai decât de stânci, prăpăstii, dealuri şi văi nisipoase, Ayoros, şi mai ales praf, foarte mult praf. Nu mi se tăinui deloc faptul că Gary Peyton, în pofida tuturor avertismentelor, pornise totuşi în urmărirea bandiţilor, fără a fi echipat cum se cuvine pentru un marş în astfel de condiţii total neprielnice. Dar purta atâta ură şi ranchiună împotriva bandiţilor încât nici un fel de argumente raţionale nu l-au putut face să renunţe. Îl cunoşteam destul de bine pe Gary Peyton. Avea peste 30 de ani şi trebuia să devină urmaşul tatălui său aici în Hereford la comanda secţiunii locale a firmei poştale Wells Fargo. Gary Peyton nu era un luptător experimentat şi în nici un caz nu putea să fie o parte de luat în calcul în confruntare cu cinci bandiţi hotărâţi şi… letali. Fireşte că-mi făceam griji pentru acesta. Mi-am propus să nu mai pierd vreme ci să pornesc la drum imediat după prânz. În timp ce mă aflam în *saloon,* calul meu era îngrijit cum trebuie în grajd în vederea unui drum lung şi greu. Îl rugasem pe proprietarul *saloon-ului* să dea el singur dispoziţii în acest sens.

***

O oră mai târziu eram în şea călărind în direcţia Tierra Blanca Creek înspre vest. Era luna iulie şi soarele ardea fierbinte, căldura scotea literalmente apa din organismul oamenilor şi animalelor prin toţi porii. Aerul părea să semene cu cel dintr-un cuptor încins fiindcă nu mai plouase de multă vreme nimic; râul (*Creek*) Tierra Blanca, avea doar puţină apă. Malurile acestuia mai proeminente acum afişau un mâl uscat, din care pe alocuri, mai apărea câte-o creangă uscată

din vechea vegetaţie care prosperase odată pe malul odinioară îmbibat de apă.

De pe fundul mâlos şi zgrunţuros al cursului anemic de apă vedeai ţâşnind în sus ca nişte umbre fulgerătoare păstrăvi ameţiţi de foame. Pe ambele maluri ale râului se ridicau dealuri, sau măcar cornişe şi stânci. Doar în apropierea apei se mai vedeau tufişuri şi verdeaţă, pe când în zonele ceva mai îndepărtate pe ambele maluri ale cursului de apă, nu creştea decât pe alocuri o iarbă săracă aproape necomestibilă până şi pentru cele mai nepretenţioase animale, alături de tufişuri uscate şi cactuşi piperniciţi.

Ţinutul era cu desăvârşire neprielnic omului, doar şerpii cu clopoţei, hienele mai numite şi câini de preerie, alături de şopârle erau printre puţinii locuitori ai unui astfel de ţinut nebinecuvântat de Pronia cerească.

Arareori mai vedeam urme de balegă de cal sau câte-o creangă strivită, urme respectiv dovezi indubitabile că pe aici au trecut totuşi oameni călare. Pe unul dintre malurile râului am găsit într-un loc o colecţie întreagă de urme de copite întipărite, care duceau chiar până la dunga subţire a firului de apă sugerând că mai multe cabaline au fost adăpate nu cu multă vreme în urmă, aici.

Mi-am lăsat patrupedul să meargă la pas. Soarele se ridicase trufaş din direcţia sud-vest astfel încât mi-am tras adânc pe ochi pălăria mea de marcă *stetson* pentru a nu fi orbit de razele sale. În jurul meu nu era decât o regiune a dezolării. Încet, încet ziua se apropia de sfârşite. Soarele mai strălucea ca un felinar imens dinspre vest peste stâncile gigantice cu forme bizare, în timp ce marginile unor norii străvezii păreau tivite cu aur. Umbrele se alungeau mereu. În faţa mea se deschidea un soi de canion în care de sute de mii de ani, dacă nu de milioane, acest râu destul de insignifiant şi-a croit albia.

Pereţii de stâncă erau abrupţi şi crestaţi, şi câteodată când debitul fusese mare apele ajungeau până acolo. Întrucât nivelul apei de-abia ajungea până la genunchii bidiviului meu, i-am dat brânci s-o ia de-a dreptul prin apă.

Un aer mai răcoros mă întâmpină de îndată ceea ce era de aşteptat pentru că aici între aceşti pereţi stâncoşi nici chiar când soarele ajungea la zenit razele sale nu puteau penetra

până la sol.

Pe alocuri se iţea câte-o potecă de-a lungul malului pe care mă grăbeam s-o urmez, nu de alta dar fundul râului deborda de mocirlă şi grohotiş, iar piciorul calului ar fi putut lesne să alunece sau chiar să se rupă.

Ţânţari supărători roiau pe deasupra capului meu şi al calului, enervându-l suficient de mult încât să-i pună coada în mişcare, deşi nici măcar această piesă anatomică nu-i mai era acum de mare ajutor.

După o cotitură a acestui canion aproape miniatural am zărit la malul râului, oprit, un cal de culoare brună, aşa că am tras surprins de dârlogii bidiviului meu. Abia apoi l-am zărit şi întins pe malul râului şi care nu mai mişca deloc. Calul acestuia privi acum în direcţia mea şi slobozi un nechezat prin nările vibrânde. Mi-am scos imediat Winchesterul din apărătoare, i-am tras piedica, după care m-am uitat cu băgare de seamă înainte şi apoi în sus înspre pereţii stâncoşi dar cum nu vizualizasem nici un pericol mi-am îmboldit patrupedul să facă paşi în faţă.

Ajungând în dreptul siluetei nemişcate întinsă pe jos, am alunecat din şea, după ce mi-am repus Winchesterul la locul său în apărătoarea şeii. Omul era întins pe burtă. L-am rostogolit pe spate pentru a constata că era vorba într-adevăr de Gary Peyton, al cărui tată fusese omorât brutal cu două zile în urmă de către bandiţi şi care pornise într-o urmărire crâncenă dar necugetată a acestora. Vesta şi cămaşa acestuia erau îmbibate de sânge în dreptul umărului drept.

Sânge închegat de-acuma. Nu mi-a scăpat nici mica gaură produsă de glonte în materialul vestei. Peyton mai trăia dar era mai aproape de moarte decât de viaţă. Pierduse mult sânge şi desigur se prăbuşise din cauza slăbiciunii aici pe mal. Am început să-i torn apă printre buzele pârjolite şi proeminente, firicelul acestuia prelingându-i-se peste bărbie şi gât, dar la un moment dat începu să înghită mecanic, pleoapele sale începând să-i tresară, pentru ca în cele din urmă să deschidă ochii aruncându-mi o privire total lipsită de noimă ca şi cum nu ar fi înţeles nimic din ceea ce i se întâmplă.

– Hi, Gary, am spus eu, îndepărtându-i plosca de la gură. Se pare că te-au rânit destul de urât.

Treptat privirea omului începu să se lumineze, iar amintirile veniră în cascade, un geamăt jalnic îi ieşi din gâtlej, pieptul i se ridică în sus, după care cuvintele îi veniră scrâşnite din gură:

– Aceşti bastarzi mi-au omorât tatăl. I-am ajuns azi de dimineaţă, dar am făcut o greşeală. Mi-au trimis un glonte în umăr şi au dispărut. Cu ei era şi o femeie. O femeie tânără. Am făcut cale întoarsă dar... dar... vocea lui Gary Peyton se sfârşi până la urmă într-un şuierat slab, după care-şi pierdu şi mai mult tăria, de-abia distingându-i-se câteva murmure ininteligibile care-i ieşeau pe gură.

Era prea slab pentru a mai ţine ochii deschişi. Respiraţia sa deveni precipitată, iar muşchii obrazului tresăriră. Trebuia să-l duc cât mai repede la Hereford. Aceasta mărea avantajul bandei cu multe ore dar nu puteam proceda altfel, Gary Peyton trebuia să fie ajutat şi asta căpăta prioritate.

Era pe pragul de a-şi pierde cunoştinţa şi dacă nu i se acorda asistenţă medicală de urgenţă ştiam că va muri. Mai întâi i-am bandajat rana aşa cum m-am priceput după care l-am legat strâns de calul lui, pentru că prin forţele proprii cu siguranţă nu s-ar fi putut menţine în şea.

Nu puteam construi nici o targă întrucât aici lipsea materialul lemnos necesar ca să pot ciopli barele de susţinere. Călătoria călare se va constitui într-un chin în plus pentru Peyton. Ne-am îndreptat înspre Hereford. Viteza de deplasare era în funcţie de starea rănitului. Bărbia şi-o aplecase în piept şi închisese ochii.

Poate că se găsea în transă. Umbrele se făcură tot mai lungi, păliră, culoarea bolţii se făcu cenuşie ca plumbul, înserarea cuprinse împrejurimile şi în cele din urmă sosi noaptea.

Pe firmament începură să apară stelele, care abia dacă răspândeau o scamă de lumină în jur, iar luna care se va ivi de după munţii din răsărit o va face mai târziu. Când am ajuns în oraş, majoritatea luminilor se stinseseră, oamenii ducându-se la culcare. Cu toate astea saloonul mai era încă luminat. M-am deplasat înspre grilajul care înţărcuia clădirea, am descălecat, legându-mi calul de unul dintre stâlpii acestuia, după care am intrat înăuntru localului.

Mai erau încă prezenţi cinci clienţi. Aceştia se uitau înspre mine într-o mută aşteptare, până ce unul dintre ei prinse curaj

şi mă întrebă:

– Ei marshall, deja te-ai întors? Sau ai renunţat? Care a fost motivul pentru care te-ai întors din drum?

– L-am adus pe Gary Peyton. Acesta a ajuns banda, dar unul dintre nemernici l-a împuşcat în umăr. Pierderea de sânge l-a făcut să alunece de pe cal. Are nevoie de un doctor care să-i scoată glontele.

– O să-l înştiinţez pe doctorul Brennan! se pronunţă un om ieşit repede afară, din încăpere.

I-am rugat pe ceilalţi să mă ajute să transport rănitul înăuntru. Peyton gemea şi horcăia. I-am cerut unuia dintre oameni să ia pătura de pe şea, aceea pe care i-o vârâsem sub cap rănitului, în timp ce ceilalţi trei clienţi ai localului rămaşi îl aşezară pe rănit cu grijă pe pământ; proprietarul *saloon*-ului îmi aduse un pahar de whisky pe care l-am dat repede peste cap.

Deşi avea un procent mare de alcool asta păru să mă învioreze. Sosi şi doctorul care-i extrase lui Peyton glontele încă pe podeaua *saloon*-ului. Ordonă apoi ca acesta să fie transportat sus într-una dintre încăperile localului, şi aşezat pe pat. Pe proprietarul *saloon*-ului îl rugă ca de trei ori pe zi să-l hrănească cu o supă caldă, întăritoare, de carne.

În timp ce aşteptam venirea doctorului le povestisem oamenilor ceea ce aflasem de la Gary Peyton. Proprietarul localului a fost de părere:

– Tânăra aceea, i-a aşteptat pe cei patru în timp ce banda a atacat clădirea Wells Fargo.

Ce-o fi împins-o pe-o femeie tânără ca asta să călărească alături de banda asta de hoţi şi ucigaşi? Mi-am jurat să nu am linişte până nu capăt răspunsul la întrebarea asta.

Simţeam cum mă cuprinde o mare nerăbdare, întrucât orele astea nu erau decât timp pierdut. Cu fiecare oră în care nu eram în şea şi nu călăream, avantajul pe care-l luase banda se tot mărea. Dar până şi calul meu avea nevoie de odihnă. Trebuia să aştept până a doua zi dimineaţa oricât de neplăcută îmi era zăbava. Cu primul cântat al cocoşilor am dat bice calului.

Întunericul se amesteca cu ceaţa care se târa peste împrejurimi, dar lumina zilei învinse, soarele răsări şi în cele din urmă apăru şi dimineaţa zilei în toată splendoarea ei.

Călăream cu intermitenţe la trap şi în galop pentru a nu-mi obosi prea mult calul, care pentru fiecare trap îşi aduna suficientă energie pentru secvenţa mai rapidă, ulterioară.

Am ajuns în locul unde-l găsisem în ajun pe Gary Peyton, şi am trecut fără să mă opresc, mai departe. Canionul se sfârşi iar înaintea mea apăru o câmpie, mărginită la vest de un lanţ de munţi. Dincolo se conturau vârfurile de-un albastru cenuşiu care se găseau deja pe pământurile statului New Mexico. Pe câmpie creşteau tufişuri de creozot.

Mi-am lăsat privirea să colinde, până hăt-departe. Dacă bandiţii trecuseră de această câmpie, trebuia să le găsesc urmele, în acest mărăciniş sălbatic de vreo trei yarzi înălţime.

Am călărit încoace şi încolo găsind cu adevărat indicii că banda parcursese această câmpie. În esenţă era vorba despre crengi îndoite şi frunze verzi pe care le-am găsit pe jos şi care nu puteau în nici un caz să fii căzut de la sine.

Am călărit urmărind aceste indicii ce-mi păreau palpabile şi care se sfârşeau în Bellview, o mică localitate ce se afla plasată la nord de râul Tierra Blanca, aproximativ la o milă depărtare de graniţa înspre New Mexico.

Aici jurisdicţia mea se sfârşea şi steaua de pe vesta mea nu mai avea nici o semnificaţie legală. Cu toate astea nu am luat-o jos. Se făcuse miezul nopţii când am ajuns în acest cătun prăpădit. Nu ardea nici o lumină. Animalele de povară ale locuitorilor, îngrădite în ţarcuri, corale sau grajduri se culcaseră pasămite şi ele.

Mai erau perceptibile, în afară de bufniturile sacadate ale copitelor bidiviului meu, clinchetul metalic al harnaşamentului şi ţârâitul neîntrerupt al greierilor. Am călărit înspre grajdul de închiriat animale. Poarta acestuia era doar întredeschisă astfel încât mi-am putut lua calul de dârlogi şi duce înăuntru.

În ceea ce priveşte uşa grajdului nu am avut acelaşi noroc. Aceasta era închisă. Mi-am spălat la troaca de adăpat animalele praful şi transpiraţia de pe faţă, întrebându-mă fireşte dacă banda mai era încă în această localitate sau o părăsise demult. M-am aşezat pe marginea troacei şi mi-am aprins o ţigară pe care am savurat-o cu nesaţ.

Luna se ridicase maiestuoasă deasupra bolţii în direcţia sud-vest şi-acum îşi revărsa lumina clară pe acoperişurile caselor.

Părţile întunecate ale acestui satelit al pământului îmi aminteau de-un chip şi nu-mi puteam reprima impresia că acesta rânjeşte batjocoritor. Sigur că şansa de a-i ajunge pe bandiţi şi a-i trage la răspundere nu era deloc mare, dar în acel moment nu mă gândeam deloc la perspectiva de a renunţa la misiunea mea.

Dimpotrivă!

Mă gândeam ce aş mai putea face, ce rotiţe să pun în mişcare pentru ca în final această bandă fără scrupule să fie trasă la răspundere. În clădirea care făcea un unghi drept cu grajdul începu deodată să latre un câine. Remarcase animalul oare că în curtea alăturată se aţinea un om cu patrupedul său care nu avea ce să caute acolo la acest ceas al nopţii? Dobitocul lătra ca scos din minţi iar calul pe care mi-l legasem de unul dintre inelele de fier ale troacei începu să dea semne de nervozitate.

Începu să se mişte neliniştit, să dea din copite, să fornăie pentru a lansa în cele din urmă un nechezat sonor. Câinele începu să latre cu şi mai multă putere devenind din ce în ce mai agresiv. Până la urmă am auzit o voce somnoroasă întrebând:

– Este cineva acolo?

– Da, am răspuns eu. Îmi pare rău că v-am trezit. Caut un loc pentru mine şi calul meu. Caut un grajd. Fireşte am avut ghinion.

– La dracu, stai liniştit Buster!

Câinele amuţi imediat şi nu se auzi decât un scâncet timid.

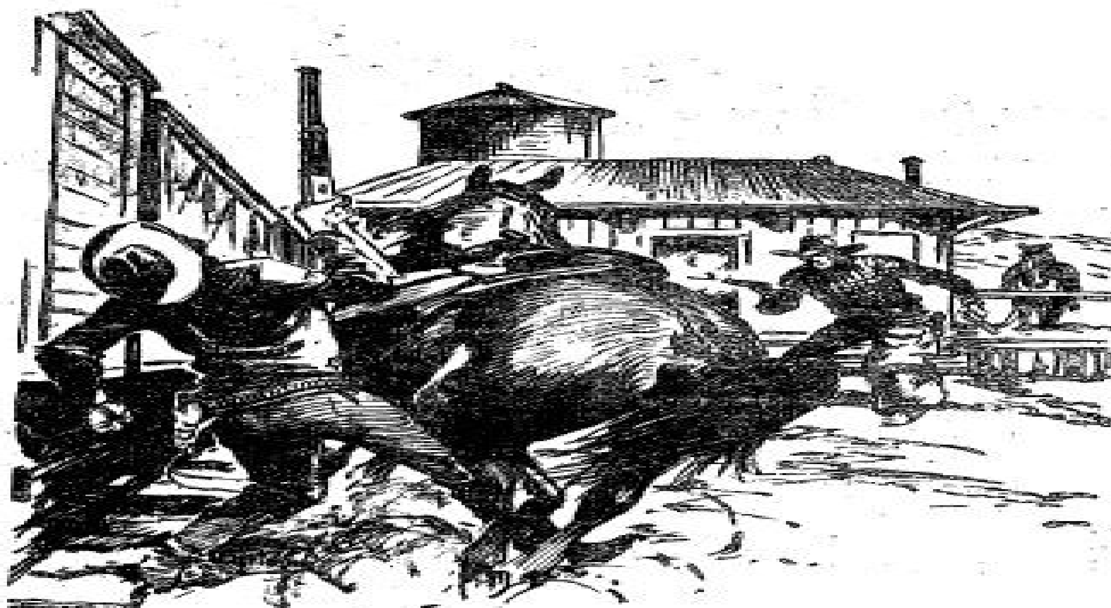
Omul ridică din nou vocea strigându-mi:

– Grajdul se închide la ora şapte seara. Mâine la ora şase se deschide din nou.

– Vă spun din nou: îmi pare rău…

– Şi mie îmi pare rău. Aşteptaţi un moment *Sir,* ies afară, şi vă deschid imediat. De calul dumneavoastră va trebui să vă îngrijiţi singur. Un loc în fân pentru dormit veţi găsi şi fără mine.

– Bineînţeles, şi multe mulţumiri.

Capitolul II

PROPRIETARUL GRAJDULUI SE APROPIE cu o lanternă în mână. Razele de lumină iluminau curtea pe măsură ce se apropia. Era încă îmbrăcat cu cămaşa de noapte care-i ajungea până la genunchi. Mi-am dezlegat calul de la troaca cu apă. Omul deschise uşa grajdului care scârţâi din toate ţâţânile iar mirosul de fân, paie şi bălegar de cal mă izbi de la început, aproape tăindu-mi respiraţia. Abia acum omul văzu steaua de şerif federal de pe piepţii vestei mele pentru că nu-şi putu reprima o exclamaţie:

– Sunteţi U.S. Marshall reprezentant al statului Texas? Pe dumneavoastră şi pe patrupedul pe care-l călăriţi s-a depus praful de-un deget. Cu siguranţă nu călătoriţi de plăcere prin pustietăţile astea.

– Urmăresc banda care a atacat în Hereford, staţia poştală a lui Wells Fargo, şi l-au ucis pe directorul acesteia. Sunt cinci călăreţi iar una dintre aceştia este o tânără femeie. Urmele m-au condus aici.

– Aşadar ei au fost! îi scăpă spontan de pe buze grăjdarului. Păi au petrecut chiar o noapte întreagă la hotel, iar caii lor au fost adăpostiţi şi îngrijiţi de mine. Tânăra femeie se numeşte Tessa. Cerule, mi-a trecut mie prin gând că ceva nu era în regulă cu aceşti oameni. Mi se păreau că sunt hăituiţi, şi

parcă ar fi căzut din nori. Conducătorul lor părea să fie un tip de vreo 50 de ani, căruia ceilalţi i se adresau cu numele de Sam. Cât despre ceilalţi trei indivizi nici unul nu părea să aibă nici măcar 30 de ani. Nu făceau o impresie prea bună. Neraşi, plini de praf şi transpiraţie cu caii aproape epuizaţi de oboseală.

– Au menţionat vreo ţintă, un loc spre care voiau să ajungă? am întrebat eu.

– Nu, dar s-au îndreptat înspre nord-vest. Acolo se găseşte la vreo 45 de mile depărtare, Tucumcari.

De la Tucumcari şoseaua pe care circulă poştalionul o ia înspre vest, deci până la Albuquerque, şi mai departe spre Santa Fe.

Grăjdarul părăsi staulul pentru a-şi relua somnul întrerupt dar mi-a lăsat lanterna pentru ca la lumina ei, să-mi pot îngriji calul, şi să-i găsesc o boxă liberă. Cu lampa, arma şi păturile mele luate din şea, sub umăr, am urcat scara, pentru a-mi pregăti în pod un culcuş acceptabil, în fân. Am adormit şi nu m-am trezit decât a doua zi la zgomotele obişnuite făcute de grăjdar care-şi vedea de treburile sale aici.

M-am ridicat, mi-am scuturat hainele de paie şi fân după care am coborât scara care da în boxele pentru animale. Se făcuse ziuă cum se spune, în amiaza mare, deşi nu era decât dimineaţa, ceea ce am putut spiona printre scândurile pereţilor. Dincolo de pereţii stabilimentului am perceput zgomote, frânturi de conversaţie, care veneau de afară. Odată ajuns jos, grăjdarul mă întâmpină cu un:

– Bună dimineaţa. Aţi dormit bine?

– Ca o morsă la Polul Nord, am spus, după care m-am interesat dacă aici în localitate se găsea vreun birt unde se putea lua micul-dejun.

Omul mă direcţionă înspre hotel ceea ce se potrivea perfect intenţiilor mele, întrucât oricum voiam să trec pe acolo să mă interesez de popasul bandiţilor. Şi asta, mai ales după ce aflasem de curând de la omul care îngrijea animalele că petrecuseră o noapte întreagă acolo. În sfârşit odată ajuns la hotel am primit un mic-dejun întăritor, şi pe lângă asta am aflat anumite lucruri care erau de mare valoare pentru mine.

Individul de 50 de ani pe care grăjdarul îl descrisese ca şi capul bandei se înregistrase la hotel sub numele de Sam

Burchell. Tessa, fata care aparţinea grupului era fiica sa, asta întrucât proprietarul hotelului o auzise de câteva ori cum i se adresa cu apelativul de *„dad”* (tăticule). Ceilalţi membri ai bandei, se numeau, Elmer Stevens, James Shelton, şi Horace Brooks. Fireşte că puteau fi şi nume inventate. Totuşi pentru început mă puteam declara mulţumit cu ceea ce aflasem.

După ce am terminat cu masa, am părăsit localitatea şi am apucat-o în direcţia nord-vest, cea pe care o alesese banda, potrivit spuselor omului de la grajduri. Peisajul care mi se oferea de aici încolo era unul schimbător. Erau câteva râuri care curgeau înspre nord, afluenţi ai fluviului Canadian, iar în văile adiacente creşteau iarbă, tufişuri şi copaci. Urma apoi iarăşi un ţinut stâncos, cu vegetaţie precară, cu stânci şi dealuri a căror pante erau pline de grohotiş, şi unde nu puteai întâlni decât tufişuri cu spini, pe care eram nevoit să le ocolesc dacă nu voiam să mă împiedic de ele, şi chiar să nu mai pot înainta la un moment dat.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, mi-am făcut intrarea în Tucumcari. Nu era decât un orăşel fără prea mare însemnătate pe ruta poştalionului poştal. La drept vorbind erau câteva căsuţe, alături de cele pe care le ridicase compania Wells Fargo, ca oficii relee, unde se puteau schimba caii, oamenii puteau primi mâncare şi puţină odihnă, înainte ca pasagerii poştalionului să-şi reia drumul.

Totul arăta cenuşiu, sărăcăcios, şi dărăpănat, ca să nu spun de-a dreptul pustiu, sau pustiit de soartă şi vremuri. Pe trotuar în faţa clădirilor crescuseră bălării, iar pe şosea o adiere de vânt călduţă împrăştia praful în aer.

Mi-am mânat bidiviul înspre clădirea staţiei unde puteau fi schimbaţi caii. Grajd, *saloon,* hotel şi biserică, ingredientele unui oraş care se respectă nu puteau fi găsite aici.

Am întrebat din ce trăiau oamenii pe aici, şi de unde îşi cumpărau lucruri. Şi asta fiindcă nu descoperisem vreun magazin, cu această destinaţie. Nici nu-mi puteam imagina ce puteau face aici oamenii care deserveau compania Wells Fargo. Când am oprit în faţa clădirii poştei aparţinătoare aceleaşi mai suspomenitei companii, din casele înconjurătoare au ieşit oameni cu armele în mâini. Aceştia mă luară la ochi, şi feţele întunecate, bănuitoare ale oamenilor nu prevesteau nimic bun. Oare nu văzuseră însemnele funcţiei mele? În

acelaşi timp mi-a trecut prin minte că probabil aceşti oameni aveau suficiente motive să se teamă de un străin care apăruse deodată în mijlocul lor. Erau doar precauţi şi neîncrezători. M-am grăbit să strig:

– Fiţi pe pace, oameni buni! Sunt U.S. Deputy Marshall din Amarillo.

Oamenii se apropiară. Erau vreo jumătate de duzină, iar tăcerea lor continuă o resimţeam ca pe o potenţială ameninţare. Unul dintre ei, răcni pe-o voce guturală:

– Ce caută un şerif federal în acest colţ uitat din New Mexico? Poate că ţi-ai agăţat de piept această stea de tinichea doar pentru a induce în eroare oamenii. Poate că aparţii chiar de această bandă cu patru bărbaţi care au făcut ieri furori aici. De unde putem şti noi? Vii de nici unde ca şi aceştia şi arăţi la fel de rău şi dărâmat ca şi ei.

Mi-am împreunat amândouă mâinile pe coburii şeii după care am spus:

– Sunt în posesia unui document emis de Curtea Districtuală a zonei de Nord a statului Texas, şi-i urmăresc pe cei patru bandiţi care probabil au atacat şi aici Staţia poştală, le-am explicat eu.

Unul dintre bărbaţi păşi mai aproape de mine pe când ceilalţi mă ţineau cu armele lor în şah. Din dosul ferestrelor prăfuite am văzut cum chipuri curioase pândeau tot ceea ce se întâmplă în stradă.

– Arată-mi documentul, mă somă omul întinzând mâna.

Mi-am scos prin urmare legitimaţia din buzunarul interior al vestei, i-am dat-o omului care o examină cu ochi de Argus, după care dădu din cap, spunând:

– Pare în regulă. Aveţi dreptate. Totul s-a petrecut foarte repede. Aceşti bandiţi murdari aproape că i-au zdrobit capul lui Cash Wheeler. Au luat aproape 150 de dolari. Dar pe unul dintre aceşti câini l-am nimerit cu un glonte, pe când ieşea din oraş, care sper ca până la urmă să-l facă să crape.

– Cash Wheeler este şeful staţiei, nu-i aşa?

– El este.

– Se poate vorbi cu el?

– Mergeţi înăuntru. Lângă oficiul poştei se mai află o uşă. Aceea duce direct în dormitorul lui. Acolo îl veţi găsi.

Am descălecat, mi-am legat calul de balustrada clădirii, şi

am păşit înspre clădirea poştei, unde din instinct am ales uşa corectă care ducea în camera rănitului. Acesta era întins pe pat cu un bandaj, mare, alb, ca un soi de turban înfăşurat în jurul capului.

– Mister Wheeler!

Acesta deschise ochii care încercară să mă scruteze câteva clipe, după care rănitul un bărbos de vreo 35 de ani se pronunţă:

– Văd că purtaţi însemnele unui şerif federal. Veniţi ca urmare a incidentului de ieri?

– Nu direct. Dar îi urmăresc pe bandiţii care în Hereford, Texas, au atacat un oficiu poştal aparţinând de Wells Fargo şi l-au omorât pe directorul acestuia. Presupun că şi aici au intrat mascaţii.

– Da. Purtau fulare trase peste faţă şi nas. Pe unul l-am putut privi în ochi. Erau ochii unei reptile reci şi încărcaţi de ură. Acesta îşi îndreptă arma înspre mine. A fost ultima mea impresie înainte ca un pat de armă să se abată asupra mea. Când mă gândesc la privirea acestuia mă trece şi acum un fior de gheaţă pe şira spinării.

– Îţi aminteşti vreo altă particularitate cu privire la aceşti bandiţi? Vreuna prin care ar putea fi mai târziu mai uşor de identificat?

– Nu, marshall, nimic altceva. Nimic în afară de privirea aceea care semăna exact cu moartea care mi se uita în faţă.

Fireşte că asta nu mă putea ajuta deloc.

Doar faptul că avansul luat de bandă se cam redusese. Doar unul dintre ei fusese rănit ceea ce-i va întârzia destul în continuare. I-am urat sănătate omului după care am ieşit afară.

Cei şase oameni înarmaţi mă aşteptau încă acolo.

– Care este următorul oraş, şi care este distanţa până acolo?

– Asta depinde, răspunse unul dintre aceştia. Dacă o luaţi înspre vest veţi ajunge după 35 de mile la Newkirk. Spre est următorul oraş este Bard, situat la vreo 30 de mile. Dar bandiţii au luat-o înspre nord, iar până la oraşul Canadian nu veţi întâlni decât un ţinut pustiu şi sălbatic.

Mi-am dezlegat calul şi am sărit în şea.

Nu a fost greu să iau urma celor patru cai care au fost biciuiţi ca de furiile infernului, spre un galop devastator.

Aceste urme duceau într-adevăr către nord. În timp ce călăream mă întrebam dacă era numai o întâmplare că aceşti bandiţi nu atacau decât staţiile poştale ale companiei Wells Fargo. Fireşte că n-am ajuns la o concluzie definitivă. Era doar una dintre întrebările dintr-un şir întreg, care mă sâcâiau în acele momente.

Capitolul III

PÂNĂ LA URMĂ AM AJUNS la un loc de parcare unde am dat de un bandaj însângerat.

Sângele era aproape coagulat. Probabil că aici i-au schimbat bandajul celui rănit, care părea să fi sângerat din abundenţă. Într-un oraş din împrejurimi cu siguranţă nu puteau să se îndrepte fiindcă vestea atacului asupra staţiilor poştei îi precedaseră deja. Faptul că sângele de pe bandajul banditului nu se coagulase în întregime era un alt indiciu prin care mi se arăta că avansul luat de către bandă se mai redusese între timp.

Cu un astfel de rănit nu prea puteau înainta prea repede şi această simplă constatare era menită să mă învioreze şi să-mi dea aripi, aşa că eram aproape de-a scoate un strigăt de triumf. Eram deja de două ore pe drum când deodată dintre masivele stâncoase apăru un călăreţ. Am scos imediat carabina din apărătoare, am strunit calul şi m-am străduit să scrutez privirea pentru a putea distinge mai bine. Călăreţul venea direct înspre mine, îşi ţinea capul aplecat iar faţa acoperită de pălărie. De la această depărtare oricum nu-i puteam zări particularităţile feţei.

Deodată alunecă de pe cal. Acum mă cuprinse deodată bănuiala, mi-am rotit privirea în toate părţile, am căutat să

pătrund şi să disting fiecare colțișor al colinelor unde s-ar fi putut piti un trăgător la pândă, supunându-mă instinctului de supravieţuire care mă avertizase. N-am putut vedea nimic ceea ce mi-ar fi probat iminenţa vreunui pericol.

Deasupra colinelor din jur şi-a pantelor adiacente strălucea doar bolta albastră, pe care apăruseră câteva fâşii subţiri de nori mânate către est. Învăţasem din experienţa anilor în care călăream în slujba serviciului meu oficial de stat, să fiu mereu precaut şi cu ochii în patru. Fireşte că nu aveam de gând să-i refuz ajutorul omului care căzuse de pe cal, dacă într-adevăr avea nevoie de unul, dar nu voiam să alerg cu ochii închişi într-o cursă dacă aşa cum bănuiam, era vorba aici.

Banda luase în considerare că putea fi urmărită şi poate că mă descoperise că eram pe urmele lor. Am tras calul de dârlogi cu mâna dreaptă mânându-l înspre o vâlcea care se găsea la est de mine, după care m-am regăsit câteva minute mai târziu între două coline. După încă o jumătate de milă am luat din nou direcţia înspre nord. Aveam intenţia să mă apropii de locul unde călăreţul căzuse de pe cal făcând un ocol mai mare apropiindu-mă dinspre nord.

Ochii mei erau în continuă mişcare.

Când mă aflam în urmărirea unor bandiţi prudenţa şi starea perpetuă de gardă îmi deveniseră o a doua natură. Cea mai mică greşeală îmi putea deveni fatală. Şi aici în pustietate un om putea să dispară aşa cum dispare un fir de praf în deşertul Gila.

Winchesterul îl ţineam gata pregătit în dreptul şoldului iar mâna îmi era gata pregătită cu degetele împreunate pe cocoşul armei.

Metru cu metru călăream înspre nord.

Eram pregătit pentru o acţiune imediată şi simţeam acea furnicătură între umeri, premoniţie a viitoarei secvenţe de luptă, care ştiam că mă va aştepta de îndată ce mă voi apropia suficient de mult pentru a fi în bătaia armelor bandiţilor.

Şi acest presentiment creştea cu fiecare clipă. Simţurile îmi erau deja alertate până la cota de alarmă, iar nervii îmi erau încordaţi, atmosfera părându-mi de-a dreptul încărcată cu electricitate, aproape de nesuportat.

Aşteptam să se întâmple ceva fie ce o fi doar acestei stări de tensiune să i se pună în sfârşit capăt. Am cotit din nou înspre

vest, şi m-am apropiat de partea de nord a colinei la a cărui margine sudică se prăbuşise acel om de pe cal. Nu se întâmplă nimic deocamdată.

Într-un grup de tufişuri am descălecat şi am spionat printre crengile unui arbust, înspre sud ţinând pregătită carabina în mână gata de tragere. De data asta nu am ocolit colina ci am luat-o de-a dreptul peste ea, întrucât de pe înălţime aveam o mai bună perspectivă despre tot ceea se petrecea în jur.

Şi iată!

Cinci călăreţi veneau în linie directă înspre mine. Instinctul meu nu mă părăsise prin urmare nici de data asta. Călăreţul care căzuse de pe cal în vâlceaua aceea dintre coline nu era decât o momeală care trebuia să mă mâne direct într-o cursă. După ce acest lucru nu s-a întâmplat şi banda mă pierduse din vedere, uite că-şi continua drumul. Cu perseverenţa şi duritatea ce-i era caracteristică. Doar erau hoţi şi ucigaşi duraţi şi modelaţi din brutalitate, ură, şi viclenie oameni care nu aveau nimic sfânt şi activităţii cărora trebuia să li se pună capăt.

Acum se apropiau încet de mine.

Stăteam aplecat în spatele unor stânci care-mi ajungeau până la oblânc şi ţineam sub observaţie quintetul. O linişte şi un calm rece puse stăpânire pe mine. Curând am putut descifra anumite amănunte privindu-i, ceea ce de la o depărtare prea mare mi-ar fi fost cu neputinţă. Un om cu părul cărunt călărea în faţă.

Acesta trebuia să fie Sam Burchell.

Omul ţinea carabina în mână, aplecată de-a lungul crupei calului. Purta un pantalon negru şi o cămaşă cenuşie peste care îşi trăsese o vestă din piele naturală. Pe cap purta o pălărie îndoită în faţă, din marca Calgary-Stetson, de un cenuşiu deschis. După el veneau doi călăreţi. Unul dintre aceştia şedea ghemuit pe crupa calului, şi capul i se bălăngănea înspre piept. În spatele acestora călărea o tânără femeie şi încă unul dintre bandiţi.

Chiar de la această depărtare nu mi-a putut scăpa că îmbrăcămintea acestora era ponosită şi zdrenţăroasă. Doar nu aveau acoperământ deasupra capului, nu aveau un domiciliu stabil, şi-şi petreceau nopţile sub cerul liber. Asta era prima impresie pe care o căpătasem de îndată ce i-am văzut.

Trecură pe lângă poalele colinei, şi-acum venise în sfârşit timpul pentru mine să mă arăt. M-am ridicat în picioare şi am tras în aer.

Detunătura se repercută în panta colinei şi ecoul se propagă până departe, făcându-i pe călăreţi să tragă de dârlogi, iar capetele acestora zvâcnind în spate. De îndată ce dădură ochii cu mine mâinile lor se încleştară pe paturile armelor.

Am mai tras un glonte pe deasupra capetelor acestora. Dacă mă aşteptam ca asta să-i facă să se oprească, sau să-i intimideze, trebuia să constat că mă înşelasem. Îşi întoarseră caii şi în următoarea clipă începură să tragă asupra mea, sau cel puţin în direcţia în care bănuiau că mă aflu. Prin urmare era şi aveam de-a face cu o bandă experimentată.

Chiar şi individul care apăruse complet epuizat, sfârşind de altfel prăbuşit de pe cal, acum păru renăscut din letargia sa.

Detunăturile se succedau cu repeziciune, creând impresia că este una singură, câteva gloanţe ricoşară pe pereţii stâncilor, silindu-mă să mă aplec, în vreme ce ecoul se repercuta la nesfârşit. Zgomotul era de-a dreptul infernal. Am tras şi eu înspre stâncile unde-i bănuiam pitiţi pe bandiţi şi am văzut cum unul dintre cai se poticni şi se prăbuşi la pământ cu tot cu călăreţ.

Următoarea mea împuşcătură îl smulse pe unul dintre agresori din şea. Acesta se rostogoli de câteva ori pe sol după care rămase cu ambele braţe întinse. Acesta a fost momentul când bandiţii bătură în retragere.

Mai întâi am auzit urlând pe unul dintre ei, împuşcăturile dinspre zona lor încetară, şi începură să se îndepărteze rapid iar în cele din urmă dispărură după stânci şi coline. Individul care fusese azvârlit de pe cal, şi care zăcuse o bucată de vreme ameţit la pământ, se ridică împleticindu-se în picioare şi se uită buimăcit în jur.

Din nou se împletici în drum înspre calul al cărui călăreţ îl împuşcasem din şea, şi care acum, privind înspre ceea ce fusese odată stăpânul său dădea din coadă şi începuse a-l mirosi. Am tras câteva gloanţe la picioarele omului care se opri brusc legănându-se ca o trestie în vânt, după care se uită în direcţia mea.

Părea să fie în continuare buimăcit. Am păşit lângă marginea stâncii şi i-am strigat:

– Hai încoace, mister, şi puneţi revolverul la centură. Orice încercare de-a mă păcăli o să ţi-o plătesc imediat cu un glonte.

În timp ce vorbeam am lăsat privirea să-mi colinde înspre locul unde dispăruseră ceilalţi trei bandiţi printre două coline. Nu se mai vedeau deloc de parcă nici n-ar fi existat.

Fireşte că această impresie era una înşelătoare.

– Ei, haide odată! am strigat eu împrumutându-mi vocii un ton aspru.

Şchiopătând omul se puse în mişcare.

Curând am putut observa că la fiecare pas, faţa i se schimonosea în mod teribil, ceea ce denota că avea dureri mari. Putea fi însă şi o stratagemă, pentru a mă face să-mi pierd din vigilenţă, aşa că l-am urmărit cu atenţie pândindu-i fiecare mişcare. Aceşti soi de oameni erau dreşi cu toate alifiile. Omul se împiedică de mai multe ori fiind pe punctul să se prăbuşească, şi chiar o făcu de câteva ori dar avusese prevederea să-şi protejeze faţa cu mâinile. La ultima căzătură rămăsese cu faţa în sus, faţa i se înroşise şi se acoperise de transpiraţie.

Individul chiar părea să fie la capătul puterilor sale. Am pornit înspre el, coborând panta, dar ţinând arma în poziţie de tragere, cu degetele pe cocoşul trăgaciului. Mereu mă asiguram privind în direcţia unde dispăruseră restul bandiţilor. Mai priveam şi în jur pentru cazul când ar fi făcut un ocol mai mare pentru a-mi cădea în flanc sau spate. În cele din urmă am ajuns, încordat la culme. Moartea îşi ceruse încă odată tributul ei şi mă pândea de aproape.

Capitolul IV

UMBRA MEA CĂZU ASUPRA BANDITULUI întins pe jos, şi care mă privea cu ochii strălucitori, cuprinşi de febră.

– Cum te cheamă? l-am întrebat eu ţintindu-l cu ţeava Winchesterului meu.

– Horace Brooks. Tu eşti cel care ne urmărea?

Am încuviinţat dând din cap.

– De curând aţi lăsat un mort în Hereford. Sam Burchell este numele adevărat al şefului vostru?

– Da. La dracu', piciorul meu s-a rupt. Durerile m-au invadat până în creştetul capului.

– Scoate încet revolverul din teacă şi aruncă-l deoparte, i-am poruncit eu. Ai înţeles, prietene? Încet şi cu prudenţă.

Rănitul nu încercă nici o şmecherie. După ce arma cu şase focuri o aruncă departe, la câţiva paşi pe sol, am continuat:

– E vorba de tânăra femeie, este fiica lui Sam Burchell?

– Tessa, da. Amândoi sunt plini de ură. Venim din zona, Big Spring. Burchell poseda acolo un ranch. Un ranch care se baza pe vite furate. Eu, Elmer şi James, lucram pentru el. Furam vite de la ranchul Sulphur Springs Creek, de la Beals Creek şi de la Colorado River, într-un perimetru de 60, 70 de mile. Însemnam vitele furate cu însemnele lui Burchell, pe care le vindeam la un negustor de vite din San Angelo. Asta a durat vreo cinci ani.

Brooks începu să respire cu greutate, îşi şterse transpiraţia de pe frunte, şi globurile ochilor, după care scrâşni din dinţi. Durerea de la picior trebuia să fie teribilă.

– Vorbeşte mai departe, i-am ordonat eu.

Despre milă nu putea fi vorba aici.

– Echipa de cowboy aparţinând unui ranch ne luă urma şi ne ajunse pe când acţionam la Johnson Draw, proprietarul ranchului, îi scăpă lui Brooks printre dinţi. S-a ajuns la luptă, calul lui Sam a fost împuşcat sub el, şi în timp ce Elmer, James şi cu mine am rupt-o la fugă, Sam a fost şi el doborât la pământ şi se poate spune că a fost norocos că nu l-au scalpat acolo pe loc. A fost predat unui tribunal şi a fost condamnat la cinci ani de temniţă. Acum trei săptămâni a fost pus în libertate. L-am aşteptat pe când ieşea din puşcărie, iar Sam

avea ideea fixă de a-i face din nou o vizită lui Johnson Draw, pentru a-l pedepsi pe Jason Bentley, bossul care-l dăduse în judecată şi fusese din cauza asta condamnat la cinci ani de temniţă. N-a putut să fie abătut din drum iar Tessa fiica sa îl susţinea. Aşa că am pornit...

— Şi? Mai departe.

— Burchell l-a omorât de la distanţă asigurătoare pentru el pe Jason Bentley, după care am pornit-o înspre nord. Voiam să ajungem în Kansas, numai că nu aveam bani, aşa că ne-am gândit să facem rost de ei.

— De aceea aţi atacat birourile companiei Well Fargo, oriunde le-aţi întâlnit, am completat eu.

Banditul tăcu.

— Sam Burchell şi Tessa au reuşit să fugă, am continuat eu. Cine este celălalt om care călărea cu voi?

— Elmer Stevens. El este logodnicul Tessei. În Tucumcari l-au împuşcat în umăr. Este pe moarte, din cauza infectării rănii, asta dacă nu-i scoate cineva repede glontele din umăr.

— Prin urmare cel de colo, este James Shelton, am arătat eu cu bărbia înspre silueta care zăcea nemişcată după ce căzuse de pe cal, şi care după aceea fusese mirosită de către patruped.

— Da, el este.

Am luat revolverul lui Brooks şi mi l-am pus în buzunarul pantalonilor după care m-am deplasat înspre Shelton. Acesta primise glontele meu în piept şi acum îşi trăia ultimele clipe. Primele muşte atrase de mirosul sângelui, începuseră să roiască pe pata umedă de la piept a cămăşii. I-am desprins arma din coburii şeii procedând la fel şi cu Winchesterul lui Brooks care zăcea puţin mai departe, alături de calul mort pe pământ. Calul lui Shelton i l-am adus lui Brooks.

— Sus, Brooks, am comandat eu. Sus cu tine, pe calul ăsta.

— Ce ai de gând?

— O să-i urmărim pe Sam Burchell, fiica sa şi Elmer Stevens. Apoi vă voi duce în Texas, unde vi se va intenta proces şi în cele din urmă veţi fi spânzuraţi.

— Asta n-o să reuşeşti niciodată, marshall. Tu nu-l cunoşti pe Burchell. În el nu a mai rămas nimic omenesc. Este plin de ură şi ranchiună până în măduva oaselor. A devenit o adevărată bestie. El l-a ucis cu sânge rece pe directorul

staţiunii poştale din Hereford, şi ar fi procedat la fel şi în Tucumcari dacă Shelton nu ar fi fost mai rapid şi nu l-ar fi doborât cu o secundă mai devreme la podea.

Acum îmi veniră în minte cuvintele directorului staţiunii din Tucumcari. Pe unul dintre ei l-am privit în ochi. Erau ochii unei reptile reci şi plini de ură...

L-am ajutat pe Brooks să se aburce în şea, am găsit în coburii şeii sale nişte sfoară subţire cu care i-am legat mâinile de mânerul şeii după care am mânat calul înspre James Shelton. Nu-l puteam lăsa în urmă să moară în pustietate. Nu sunt tocmai un creştin practicant dar conştiinţa nu mă lăsa să procedez altfel. Să-l las acolo ca pe un câine părăsit îmi interzicea atât morala creştină cât şi poziţia mea oficială de reprezentant al statului.

Shelton respira cu greutate pieptul său se ridica în sus şi în jos, odată cu ultimele zvâcnituri a trupului său chinuit. Din colţul stâng al gurii sale se prelingea un amestec de sânge şi salivă, ceea ce indica faptul că-i fusese perforat plămânul.

– O, la dracu’, îi scăpă lui Horace Brooks printre sughiţuri. Ce bine-ar fi fost dacă nu l-am fi însoţit pe Sam.

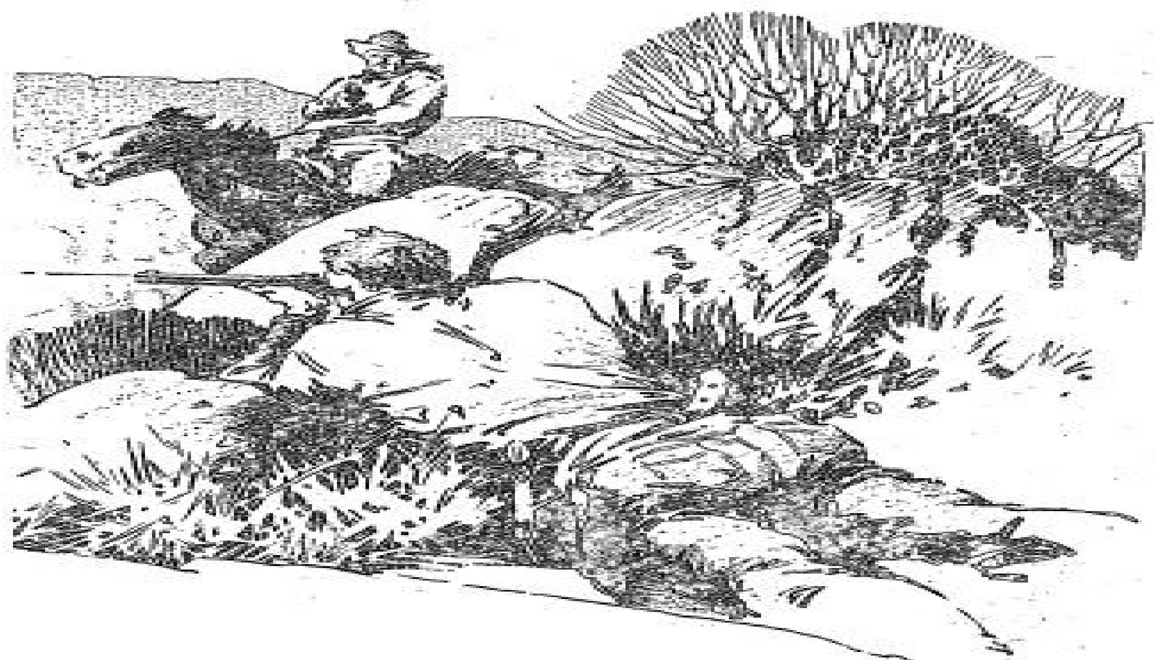
Privirea pe care i-o aruncase camaradului său cuprins în agonia morţii îi provocase lui Brooks un şoc.

Instinctiv îşi duse mâna la gât ca şi cum ar fi perceput cu anticipaţie funia aspră de care se va legăna atunci când va fi să preîntâmpine moartea.

– Această recunoaştere vine prea târziu, am mârâit eu. La fel este orice cuvânt de căinţă întrucât pe Cleveland Peyton nimic nu-l va mai putea aduce în viaţă.

În acel moment James Shelton se cabră, un gâlgâit nedesluşit îşi făcu loc din pieptul său, păru să i se oprească câteva secunde în gâtlej după care un val de sânge îi ieşi pe gură. Cu un horcăit stins se lăsă să cadă pe spate, urmat de o zvâcnire incontrolabilă a picioarelor sale, după care omul se stinse.

Nu-mi puteam permite să mă ocup de cadavrul lui. Nu aveam hârleţ sau lopată, sapă sau alte unelte cu care să-i sap groapa. Pe de altă parte nici pietre sau grohotiş cu care să-l acopăr lipseau cu desăvârşire în această pustietate, şi prin urmare nu puteam schimba cu nimic situaţia.

Capitolul V

AM AJUNS LA FLUVIUL CANADIAN (CANADIAN RIVER) ale cărui mase de apă se revarsă dinspre vest către est. Era după-masa târziu. Tufişuri impenetrabile din plopii aliniaţi pe marginea fluviului, străjuiau malurile. În zona asta fluviul nu era prea lat şi cu siguranţă nici adânc. La mal se sfârşea urma celor trei călăreţi. M-am întors înspre Horace Burchell întrebându-l:

– Are Sam Burchell o ţintă anume?

– Nu. A menţionat doar că trebuie să ajungem în Kansas. Dar Kansasul este mare…

– Nu prea sunt speranţe să ajungă în Kansas, mai ales cu Stevens împuşcat cum este, în umăr, am obiectat eu.

– Aşa cred şi eu.

– Fiindcă este logodnicul lui Tessa cu siguranţă că nu-l vor lăsa de izbelişte. La nord de fluviul Canadian până la graniţa cu teritoriul indian nu sunt colonii, în care ar putea găsi un medic. Cred că după ce vor traversa fluviul se vor abate de la ruta lor constantă înspre nord.

– În vest sunt doar regiuni stâncoase, gândi Brooks cu voce tare. În acest ţinut Stevens nu are nici o şansă, întrucât nu se

găsesc ferme şi ranchuri.

– Am impresia că nu-ţi prea place să vorbeşti despre Sam Burchell, nu-i aşa?

– M-a părăsit la nevoie, murmură banditul. Pentru a-şi salva propria piele n-a şovăit nici o clipă să mă lase să crăp ca un câine. De ceva vreme nu mi-a prea convenit să călărim împreună. Drumul pe care şi l-a ales nu poate duce decât în iad. De asemenea nici James şi Elmer nu erau de acord cu tot ceea ce gândea sau făcea Sam. Tessa era însă foarte ataşată de el, iar Elmer prostul ăsta era până peste cap îndrăgostit de Tessa. Doar din pură prietenie cu Elmer, am decis eu şi James să rămânem alături de Sam şi fiica lui.

– Şi acum trebuie să înghiţi supa pe care tu dintr-o falsă loialitate ai hotărât s-o pregăteşti, am replicat eu laconic. Vom trece acum fluviul.

Horace Brooks îşi mână calul în apă, iar eu l-am urmat. Ne-am condus animalele printre arbuştii care erau peste tot aici pe mal, şi până şi în apă. Din fericire caii nu fuseseră siliţi să înoate, întrucât fluviul nu era atât de adânc încât copitele lor să nu atingă fluviul.

Am ajuns fără nici o problemă pe malul celălalt. Odată ajuns acolo, mi-am mânat calul încolo şi încoace până ce în sfârşit am găsit nişte urme care duceau înspre răsărit. Asta însemna că restul bandei lui Burchell se îndrepta din nou înspre graniţa cu Texasul.

Am petrecut noaptea pe marginea râului deşi Brooks încercă să mă convingă de faptul că în ceea ce-l priveşte mă aflam în siguranţă. I-am prins mâinile în cătuşe, iar picioarele i le-am prins cu nişte curele foarte subţiri dar trainice, din piele. În ţară îl ameninţa spânzurătoarea deci nu avea nimic de pierdut, şi asta îl făcea să fie primejdios şi imprevizibil. Dimineaţa am plecat mai departe.

Dinspre fluviu se ridicau văluri de ceaţă, era răcoare şi pe apele fluviului se depusese rouă. Fluviul Canadian îşi croise albia printre dealuri şi stânci. Din când în când ieşeau la iveală pante în care creştea o iarbă sărăcăcioasă. Regiunea asta stâncoasă a statului New Mexico, era câmpia de păşunat a societăţii Panhandle. Existau numeroase râuri care se uneau cu Canadianul, şi care asigurau totuşi rodnicia acestei zone de teren. În cele din urmă apărură şi cirezi de vite la orizont, în

drumul nostru; acum ne găseam în comitatul Oldham care aparţinea ranchului Hackknife.

Aici pe malurile râurilor se găseau ferme mici şi ranchuri şi o serie de resturi de colonii care rezistaseră gâlcevii perpetue cu proprietarii ranchului Hackknife. La unul dintre afluenţii fluviului, Sam Burchell şi însoţitorii săi se îndreptaseră înspre sud; urmele pe care le lăsaseră în iarba prăfoasă erau destul de clare. Era vorba de acel praf fin care era purtat dinspre Llano Estacado şi care se aşternuse pe iarba şi frunzele tufişurilor şi copacilor prezenţi.

Înaintea noastră am găsit după ce am parcurs o jumătate de milă de-a lungul micului curs de apă care nu era decât afluentul marelui fluviu Canadian, un câmp cultivat cu porumb. Am călărit pe mica porţiune dintre albia râului şi câmpul cultivat, pentru ca nu după mult timp să vedem clădirea mâncată de intemperii a unei ferme în faţa noastră. Pe o pajişte păşteau două vaci de lapte, iar într-un ţarc, păşteau trei oi şi două capre. Păsări de curte se zbenguiau scăldându-se în colbul ogrăzii. Din hornul casei se iţea un firişor cenuşiu de fum.

Mi-am oprit calul şi i-am solicitat lui Horace Brooks să procedeze la fel. După ce am examinat casa o bucată de vreme, am spus:

– Poate că au căutat aici ajutor pentru Elmer Stevens. Totuşi, nu le văd caii. Fie că i-au adăpostit în grajd fie că au plecat mai departe.

– Poate că l-au lăsat pe Elmer aici la fermă, avansă ideea Brooks. Era deja terminat, şi mă miră numai cum de a putut rezista până aici.

Deodată, cedând unui impuls, am scrâşnit:

– Descalecă, Brooks.

Imediat după aceea am sărit şi eu din şea. Brooks se supuse dându-şi seama că oricum pierduse partida. Cu toate astea nu mă puteam baza pe asta, aşa că i-am ordonat să mâne calul la adăpostul unor tufişuri, l-am legat de unul dintre acestea, alegându-l pe cel cu crengi mai solide, greu de rupt, apoi am legat puţin mai departe şi caii.

Mi-am scos Winchesterul din apărătoare, şi folosindu-mă de fiecare obiect care mă putea proteja m-am apropiat de fermă. În cele din urmă m-am lipit de peretele unui şopron spionând

de acolo casa. Lângă uşa joasă era o fereastră fără sticlă, dar cu roletele deschise în afară. Din când în când se auzea un soi de clinchet ca şi când cineva în casă ar fi mânuit vesela. M-am strecurat până la grajd, am deschis uşa pătrunzând înăuntru. Era gol. În singura boxă existentă am văzut pe podea paie, şi o grămadă de bălegar de cal. Am ajuns la concluzia că bandiţii plecaseră mai departe. Cu toate astea mi-am propus să fiu precaut şi să rămân în gardă.

Am alergat pe lângă un şopron ajungând în spatele clădirii principale, după care am avansat lipit de perete până în faţa ferestrei şi am aruncat o privire înăuntru. Era bucătăria în care o femeie căruntă dar masivă stătea în faţa unui cuptor zidit în perete. Spăla vase şi le usca cu prosopul. Am lunecat pe sub fereastră, am ajuns în dreptul uşii alcătuită din bârne solide am bătut în lemnul uşii, după care ne mai aşteptând un răspuns, am deschis uşa spunând:

– Nu vă speriaţi, madam, sunt U.S. DEPUTY MARSHALL, Bill Logan din Amarillo. Nu aveţi de ce vă teme.

Femeia se întoarse pe călcâie cu ochii măriţi de groază şi evident speriată. Buzele ei zvâcneau dar nu putea scoate nici un cuvânt, iar mâinile care ţineau una dintre farfurii şi un prosop începură să tremure uşor.

Am păşit înăuntru. Acum îşi reveni din uluială, respiră de câteva ori din toţi rărunchii înainte de-a mi se adresa cu o voce temătoare şi cavernoasă:

– Dumnezeule mare, ce m-ai mai speriat, marshall!

– Îmi pare rău, am replicat eu,

După care am adăugat imediat:

– Aţi avut „musafiri”, nu-i aşa?

Femeia puse farfuria pe servantă, acolo unde se mai găsea plasat un castron mare pentru spălat vase, îşi puse şi prosopul alături după care încuviinţă, dând din cap:

– Au fost trei, dintre care o tânără femeie. Tatăl acesteia l-a împuşcat pe Slim, servitorul nostru care ne ajuta la fermă. Bărbatul meu a plecat la Tascosa, pentru a face rost de-un doctor. Rănitul care era cu ei mi-a murit în mâinile mele pe când încercam să-i scot glontele din umăr. Un moment am avut impresia că fata aceea îşi va ieşi din minţi şi ne va împuşca pe mine şi pe bărbatul meu. A fost îngrozitor; fata aceea era plină de atâta ură...

– Se poate spune că aţi avut probabil un mare noroc că încă mai trăiţi, i-am explicat eu. Sam Burchell este un criminal cu sânge rece şi fiica lui pare să fie alcătuită din acelaşi aluat. Au luat mortul cu ei?

– Nu, l-au înmormântat puţin mai departe de fermă. Când au sosit aici le-a ieşit Slim cu o armă înainte şi i-a întrebat ce doresc. Trebuie să ştii marshall că noi am avut experienţe neplăcute cu cowboyii de la ranchul Hackknife şi am devenit foarte prudenţi. Cel cărunt a scos revolverul şi l-a împuşcat fără nici o vorbă în plus, de avertisment, pe Slim. Apoi m-au silit să-i scot glontele din umăr celui rănit. Deja avea febră şi le-am spus că nu sunt sigură că voi reuşi, dar nu m-au ascultat. M-am gândit că poate că oamenii legii sunt deja pe urmele lor.

– Unde era soţul dumneavoastră când şi-au făcut apariţia străinii? m-am interesat eu.

– Lucra la câmpul cultivat cu sfeclă, dar fiindcă ogorul nu era departe a auzit împuşcătura. Când a sosit a fost întâmpinat cu armele în mână şi ţinut în şah.

Soaţa fermierului de abia putea trage aer în piept. Totuşi continuă să-şi depene oful:

– L-au silit pe soţul meu să sape o groapă pentru rănitul care murise. După ce acesta a fost îngropat cei doi am pornit călare mai departe. Îţi poţi imagina marshall, cât de uşurată am respirat. Mi-a fost o frică de moarte. Tânăra doamnă nu m-a slăbit din privire. Nici acum nu pot s-o uit. Cum pate fi o fiinţă atât de tânără complet dominată de ură? Spuneai mai înainte că bătrânul este un criminal înrăit.

– Aşa este. Are câteva vieţi omeneşti pe conştiinţă. Aveţi vreo idee unde s-ar fi putut îndrepta Sam Burchell cu fiica sa?

– Au pornit-o înspre sud.

– La vreo 20 de mile depărtare de aici se găseşte oraşul Vega, am murmurat eu ca pentru mine.

Şi acolo, am continuat eu, de data asta doar în gând, *se găseşte o staţie poştală, aparţinând lui Wells Fargo. Din Vega, banditul cu fiica sa pot să ajungă într-un interval de trei sau patru ore în New Mexico.*

– La ce oră au părăsit ferma Sam Burchell cu fata?

– În jurul amiezii, veni răspunsul. Dar ar trebui să-ţi pregătesc ceva de mâncare.

– Am cu mine un prizonier, care aparţine bandei. Pe moment mă împiedică grozav. Vă deranjează dacă-l leg în grajd de vreo iesle?

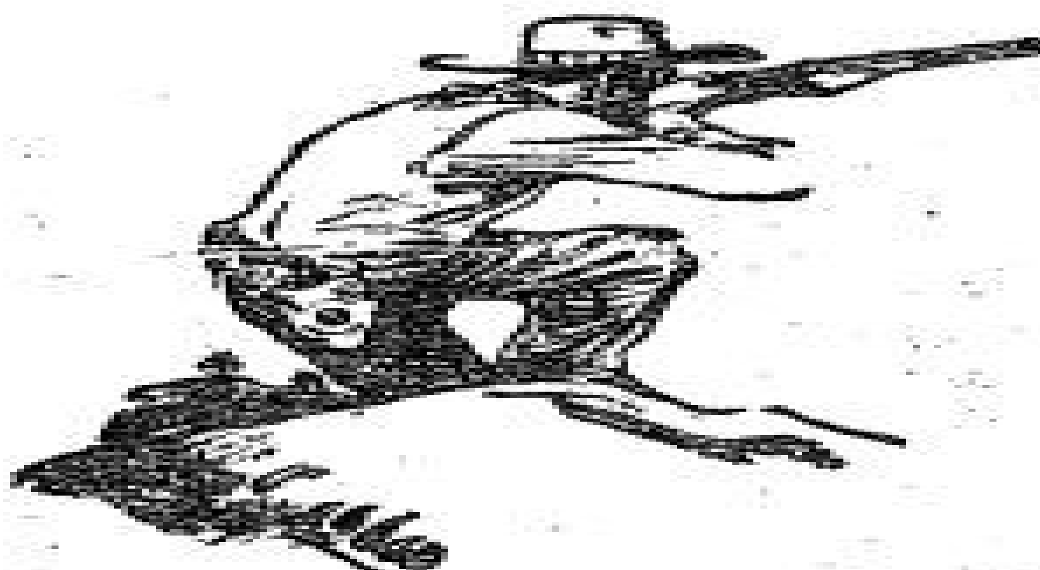
Pe faţa femeii se putea citi îndoiala.

– Dar nu cumva s-ar putea elibera? mă întrebă ea cu o doză apreciabilă de nesiguranţă în voce.

– Pentru asta ar trebui să dispună de uneltele trebuincioase. Ieslea este legată foarte solid în boxă, iar cătuşele de la mâini nu are cum să şi le scoată. În plus nu dispune de arme.

– Din partea mea… se pronunţă ea şovăielnic, nu prea convinsă, dar fiind de acord doar pentru steaua de şerif federal de pe vesta mea.

– Să nu aveţi nici o frică, am încercat s-o liniştesc eu. Odată ajuns în Vega voi dispune ca Horace Brooks, aşa se numeşte banditul, să fie preluat cât mai curând posibil.

Capitolul VI

AVEAM DOI CAI LA DISPOZIŢIE şi prin urmare posibilitatea opţiunii. Dacă-i mânam pe amândoi, îi puteam folosi cu schimbul pentru a nu-l obosi pe unul fără măsură şi în acelaşi timp mă asiguram că înaintez mai repede. Convingerea că Sam Burchell şi fiica sa aveau de gând să dea lovitura la un alt oficiu Wells Fargo, mă mâna înainte. Soarele cobora înspre asfinţit, şi umbrele înserării îmbrăţişau deja pantele dealurilor şi colinelor iluminând spaţiile goale cu acea lumină roz-roşie a asfinţitului, făcând păsările să amuţească, şi împrumutând părţii dinspre vest a bolţii mantia reflectată a astrului zilei pe cale să apună.

La început am urmat albia râului Alamocito (*Alamocito Creek),* după care am schimbat direcţia, pentru că nu ţineam deloc să mă expun pericolului de a fi văzut de Sam Burchell şi să cad direct în bătaia armelor lor.

Odată cu căderea înserării începuseră să apară pe firmament primele stele care scânteiau şi care aveau menirea de-a alunga definitiv ziua către vest făcând loc nopţii. Când am ajuns în oraşul Vega mai ardeau la câteva ferestre luminile. Apăruse şi luna dar traseul ei era presărat mereu de zdrenţe de nori făcând ca întunericul dintre case şi colibe să devină de-a dreptul impenetrabil, şi chiar ameninţător. În

Vega se afla reşedinţa comitatului. Pe şerif îl cunoşteam. Se numea Dexter Sharon avea în jur de 45 de ani, şi sigur cântărea vreo 20 de kilograme în plus.

Sharon afişa o mutră binevoitoare şi putea face o impresie bună dar putea să devină extrem de neplăcut în relaţiile cu oamenii. În biroul şerifului nu ardea lumina, uşa era închisă, de aceea am pornit înspre *saloon,* am descălecat şi am intrat. Larma şi gâlceava dinăuntru putea fi percepută şi de pe stradă. Cu toate astea nu erau decât o mână de clienţi prezenţi iar şeriful nu era printre ei.

Toţi se uitară la mine de parcă aş fi fost a opta minune a luminii, şi vraja se destrămă doar în momentul când am spus:

– Îl caut pe şerif, oameni buni. Unde îl pot găsi?

– Cu siguranţă în patul lui, îmi rânji unul dintre clienţi. De obicei când apune soarele se ridică de pe fotoliul-legănătoare din faţa oficiului, îşi închide biroul după care îşi transportă acasă cele 130 de kilograme pe care le are.

– Cine mi-ar putea descrie casa şi drumul pe care trebuie să-l fac până la locuinţa lui?

Acelaşi binevoitor care-mi livrase informaţia anterioară îmi descrise casa şi modalitatea de-a ajunge la el. În spatele ferestrelor casei pe care mi-o descrise omul că locuia şeriful împreună cu soţia sa, era întuneric beznă. Bătăile în uşă ale mele sunau surd şi înfundat. Am aşteptat şi într-adevăr nu a durat mult până ce am auzit paşi târşâiţi, scrâşnetul unui zăvor tras, după care uşa se deschise cam de-o şchioapă iar lumina se reflectă până pe trotuar.

– La dracu', ce naiba s-a întâmplat? am auzit răcnind o voce de bas. Arde în oraş, sau ce Dumnezeu sfântul, treziţi oamenii la o oră atât de necreştinească?

– Scuză-mă şerifule. Cred că-ţi aminteşti cu siguranţă de mine întrucât am mai fost în oraş. Sunt U.S. Deputy Marshall, Logan.

Acum uşa se deschise larg aşa că am fost de-a dreptul inundat de fluxul de lumină, aşa încât am fost nevoit să închid orbit ochii:

– Fireşte că-mi amintesc. Dar ce te mână acum în toiul nopţii la mine, marshall?

Dexter Sharon se proţăpi înalt şi masiv în faţa mea, silueta sa umplând uşa. Lângă un asemenea uriaş, păream o fiinţă

mizerabilă. În sfârşit cămaşa albă, lungă până la pământ şi tichia pentru dormit de aceeaşi culoare a uriaşului care luase o formă indefinită se puseră în mişcare. A trebuit să-mi reprim un zâmbet.

— Sunt de părere că oraşul dumitale va primi mâine o vizită deloc îmbucurătoare, şerifule, i-am dat eu de înţeles. Este vorba de un om care în apropiere de Big Spring a comis o crimă ordinară şi cu banda sa a atacat staţiunile poştale din Hereford şi Tucumcari.

Şeriful avu nevoie de câteva momente să rumege tot ce i-am spus. În ochii acestuia am simţit o bruscă scânteie pe când expresia feţei luă o mină posomorâtă.

— Aşadar o bandă, murmură el, în cele din urmă.

În clipa următoare îl străbătu o tresărire.

— Dar şi aici există un depozit al companiei Wells Fargo! scrâşni el. Nu cumva crezi că vor îndrăzni…

— Banda nu mai există. A mai rămas un tată cu fiica lui. Numele acestora sunt Sam şi Tessa Burchell. Sam Burchell şi-a petrecut mai mulţi ani în temniţă fiindcă a furat vite. Rancherul care l-a adus în faţa justiţiei a fost împuşcat de curând. De către Sam. Este mânat de-o ură furibundă, ură contra societăţii căreia-i reproşează tot răul care i s-a întâmplat. Poate că a fost tratat neomenos şi i s-au făcut nedreptăţi.

— Deci un nebun cu fiica sa, murmură şeriful.

— Corect, şerifule!

— Ei bine, dinspre partea mea pot veni liniştiţi. O să le aprindem un foc sub şezut de nu vor mai fi în stare să audă şi să vadă multe de aici încolo; mulţumiri pentru avertisment, marshall. Aici în Vega preiau eu totul. Birourile Wells Fargo deschid mâine în zori pe la ora şapte. Până la această oră vor fi pregătiţi câţiva oameni înarmaţi.

— N-aş vrea ca tânăra femeie să fie ucisă, am spus eu.

— Dacă, aşa cum spui, călăreşte alături de bandă, atacă şi pradă alături de aceasta, şi nu are mustrări de conştiinţă, ca să lase morţi în urma ei, atunci nu este cu nimic mai bună decât ceilalţi neisprăviţi, şi va trebui să suporte consecinţa faptelor ei.

— Ea nu a comis nici o crimă, nici măcar nu a rănit pe cineva. Când Sam Burchell şi banda sa organiza vreun jaf ea îi

aştepta undeva în afara oraşului. N-a comis deci vreun păcat capital care să merite pedeapsa cu moartea, şi probabil nu este atât de stricată cum par lucrurile la prima vedere. Tatăl său a copleşit-o cu ura lui nemăsurată, aducând-o pe acest drum al pierzării alături de el. Cred că mai poate fi salvată.

– Dacă se va afla în bătaia armelor noastre o vom soma să se predea, mormăi şeriful. Dacă însă nu se va supune atunci vom fi fără milă. Cam aşa stau lucrurile, marshall.

A trebuit să mă declar mulţumit fie şi cu atât. Era de datoria mea să-l înştiinţez pe şeriful din Vega deoarece era şi cădea în jurisdicţia lui exercitarea puterii nu numai în oraş dar chiar în tot comitatul Oldham, şi prin urmare nu-mi era îngăduit să acţionez de capul meu. Pe de altă parte Wells Fargo nu era o întreprindere de stat, ci una particulară aşa că eu în calitate de şerif federal, eram oricum în afara jocului.

Şeriful îmi mulţumi explicându-mi că în următoarea jumătate de oră va numi alte câteva ajutoare, şi că-i va informa pe responsabilii oficiului Wells Fargo. L-am informat că la o fermă din Alamocito Creek, aveam un prizonier în custodie, şi l-am rugat să dea dispoziţii ca individul să fie adus cât mai repede cu putinţă, în Vega. După asta m-am întors în *saloon,* am închiriat o cameră iar calul mi-a fost adăpostit şi îngrijit.

Deci aşa stăteau lucrurile!

Voiam să cruţ viaţa tinerei femei, dar nu-mi făceam prea mari iluzii. Şeriful şi oamenii săi nu vor şovăi prea mult dacă Sam Burchell şi fiica lui se vor arăta recalcitranţi.

Nimeni nu voia să-şi asume vreun risc, şi nici un locuitor al oraşului nu era dispus să-şi sacrifice propria sa viaţă. Cu ucigaşii nu poţi avea milă. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

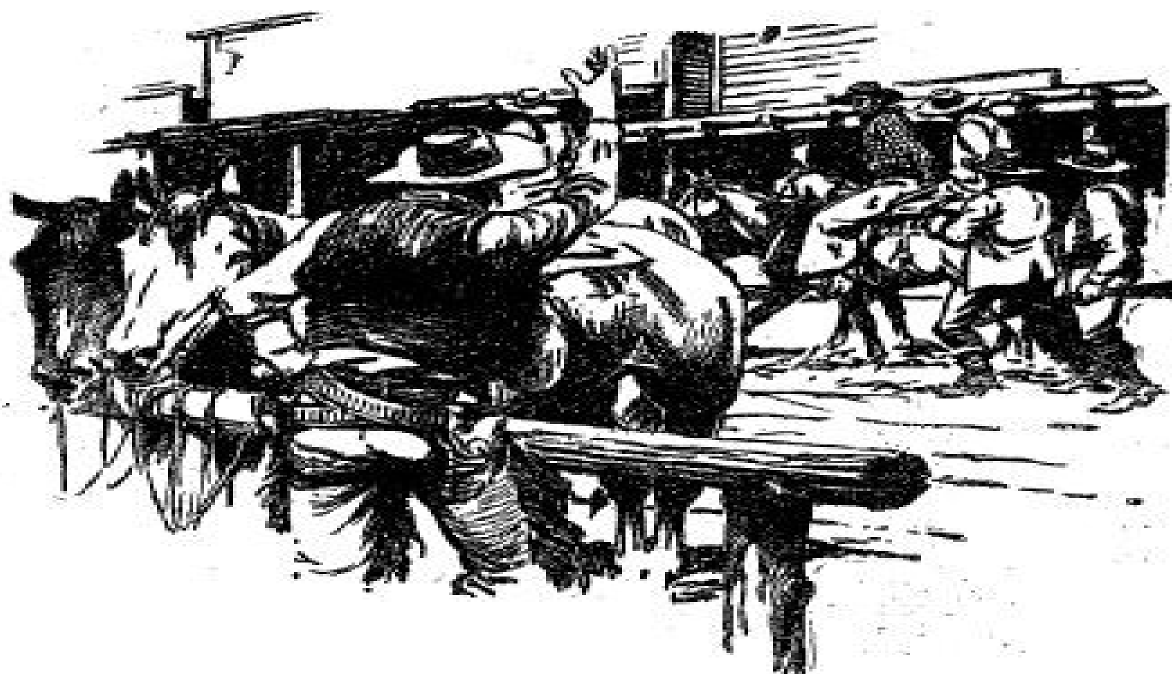
Cu o jumătate de oră, înainte ca biroul agenţiei Wells Fargo să se deschidă, eu eram deja pe stradă. M-am postat la adăpostul unor arbuşti la marginea de nord a oraşului, întrucât dinspre partea asta, deci dinspre nord trebuia să apară Sam Burchell cu fiica sa Tessa.

Vega părea încă să nu se fi trezit la viaţă. Poate că se răspândise deja în oraş ştirea că tandemul răufăcător tată-fiică, va sosi în localitate. Pe Main Street abia de se mai vedea câte-o persoană. Cât despre oamenii înarmaţi pe care-i

postase la pândă şeriful, nu vedeam pe nimeni. Cu siguranţă se ascunseseră undeva în perimetrul clădirii, şi mă întrebam oare ce fel de instrucţiuni le dăduse şeriful. Soarele urca nestânjenit pe boltă.

Trecuseră două ore deja şi mă întrebam dacă nu cumva dădusem o falsă alarmă. După încă o jumătate de oră am zărit venind un călăreţ, la orizont. În mine creştea încordarea.

Îi poruncise Sam Burchell aşa cum o mai făcuse şi altă dată ca fiica lui să aştepte în afara oraşului? Voia să efectueze de unul singur jaful? Sau poate că nu era călăreţul pe care-l aşteptam? Încă nu puteam să recunosc nici o particularitate. Începusem să fiu sigur însă că era Sam Burchell, întrucât calului său nu i se impusese un tempo foarte accelerat înspre oraş. Părea a fi un om care dispunea de tot timpul din lume.

Capitolul VII

DUPĂ CE TRECU DE MINE ORICE ÎNDOIALĂ în ceea ce-l privea, dispăruse. Da, era Sam Burchell, eram convins, deşi nu-l văzusem în viaţa mea, de foarte aproape.

Călăreţul avea în jur de 50 de ani, şi sub pălăria sa marca Calgary părul cărunt îi ieşea la iveală, iar chipul căzut era brăzdat de multe riduri, mai ales în jurul gurii.

Purta aceeaşi îmbrăcăminte în care l-am văzut de prima dată, dar de la depărtare atunci când am avut o scurtă confruntare, soldată cu uciderea lui James Shelton respectiv, scoaterea din cursă a lui Horace Brooks, pe care ulterior l-am şi arestat. Când a fost în dreptul meu am strigat:

– Burchell!

Acesta tresări, se întoarse înspre mine şi nu-mi mai lăsă nici măcar timpul să-l somez, cum se cuvine, să ridice mâinile în sus.

Revolverul său cu şase gloanţe zvâcni în sus, degetele i se încleştară de trăgaci, iar faţa sa se schimonosi cuprinsă de furie. Am tras de la şold. Glontele îl smulse din şea, se rostogoli pe spate, încercă să se sprijine cu mâna stângă pentru a-şi ridica partea din faţă a corpului, iar cu dreapta îşi ridică din nou revolverul sus. Am tras încă odată înainte de-a

mai apuca el să descarce revolverul iar din gâtlej îi scăpă un gâlgâit nedesluşit. După ce mi-am reîncărcat arma m-am pus în mişcare, ţinând carabina pregătită.

În cele din urmă am ajuns lângă bandit şi l-am privit în faţă. În trăsăturile chipului său am citit crispare, iar gura i se strâmbă într-un rictus brutal, în timp ce din ochii lui cenuşii se revărsau puhoaie de ură. În spatele meu am perceput paşi şi mi-am dat seama că erau oamenii pe care Dexter Sharon îi angajase ca ajutoare.

— Acum ai vrut s-o faci toată treaba de unul singur, Burchell, am mârâit eu uitându-mă în partea dreaptă a pieptului şi în umărul stâng de unde se iţeau două pete mari de sânge.

— Noi... noi n-am reuşit să ne descotorosim de tine. Fii blestemat câine sângeros, gâfâi banditul. Ce s-a întâmplat cu Brooks şi Shelton?

Vorbirea îi provoca lui Burchell o mare sforţare, şi se vedea clar cum viaţa i se scurge din corp. Deja o spumă de sânge îi apăruse pe buzele tremurânde.

— Shelton este mort iar Brooks va sfârşi în ştreang pentru fărădelegile sale. Unde este fiica ta, Burchell?

— Ea te va uri şi blestema tot restul vieţii, copoi sângeros ce eşti, gemu muribundul. Tessa a, ea a... vocea se frânse cu un ultim oftat tremurând.

Broboane de sudoare apărură pe fruntea banditului. Orice cuvânt pe care-l scotea era o sforţare extremă, posibilă doar prin concentrarea întregii sale voinţe.

— Ei? Spune mai departe.

— Eu am ţinut-o departe de toate, veni precipitat răspunsul de pe buzele omului. Am învăţat-o să urască, dar am împiedicat-o mereu să... să...

— Să comită ea însăşi o fărădelege, am completat eu propoziţia rămasă neterminată a omului cuprins de spasmele morţii.

Acesta îşi plecă pleoapele ca şi cum ar fi vrut să adeverească spusele mele finale. Cum nu a mai fost în stare să-şi ridice capul, am înţeles că-şi pierduse cunoştinţa.

— Omul ăsta este Sam Burchell? am auzit lângă mine vocea de bas a şerifului.

— Într-o jumătate de oră va muri, am spus eu. Totuşi va trebui să-l vadă şi doctorul.

După ultimele mele cuvinte m-am pus în mişcare.

— Unde vrei să mergi marshall? îmi strigă păzitorul oficial al legii şi ordinii.

— Să-mi aduc calul.

— Ne lipseşte fiica banditului, mă lămuri şeriful.

Mi-am continuat drumul. Între timp se adunaseră o grămadă de gură-cască printre care am fost nevoit să-mi croiesc calea. Un sfert de oră mai târziu eram pe drum în direcţia nord. La o milă depărtare am văzut-o pe tânăra fată aşteptând pe o moviliţă. Se aşezase pe un colţ de stâncă, din care existau cu duiumul în această zonă de teren. Aceasta mă văzu în aceeaşi clipă, întrucât se ridică repede, merse înspre calul ei legat de un tufiş, de unde îşi scoase Winchesterul din apărătoare.

Mi-am mânat calul înspre dreapta după care am coborât din altă parte, panta colinei.

Fata mi-a fost descrisă ca o fiinţă încărcată de ură, dar în ceea ce mă priveşte nu mi-am putut da seama. După opinia mea era o ură îndreptată împotriva a totul şi a tuturor, pe care tatăl ei reuşise să i-o inculce, probabil încă din copilărie. O viaţă alături de acest om fusese o grea încercare, şi în afară de-a şti să urască nu mai cunoştea şi altceva. Am ocolit locul unde o văzusem, am descălecat între două coline la nord de locul pe care şi-l alesese, după care m-am deplasat la pas purtându-mi Winchesterul în braţul stâng. Şi deodată am revăzut-o.

Stătea lângă un tufiş, ţintindu-mă cu arma. O subestimasem. Această constatare mă izbi ca o lovitură de pumn, şi o clipă a trebuit să diger această surpriză, apoi m-am ridicat din poziţia mea aplecată şi i-am spus:

— Tatăl tău nu se mai întoarce Tessa. El şi-a păcălit de prea multe ori soarta. Când l-am văzut ultima oară, era în agonie.

Fata mă privi de parcă n-ar fi reuşit să priceapă nimic, cu ochii scăpărând. După un timp care i-a trebuit să înţeleagă tot ceea ce i se spusese, începu să-şi mişte buzele dar corzile vocale n-au mai reuşit să funcţioneze.

— Da, este mort, am confirmat eu. După cum tot morţi sunt logodnicul tău şi James Shelton. Asta este Tessa, ai rămas singură-singurică pe lumea asta. Vrei să împuşti un şerif federal şi să comiţi prima fărădelege care te va costa pedeapsa cu moartea? În Texas se spânzură şi femeile dacă

ucid.

Pe faţa ei frumoasă începuseră a se oglindi un amalgam de sentimente. De fapt era un chip care ar fi putut vrăji pe mulţi în condiţii obişnuite. Era un chip cu trăsături regulate şi perfect feminin, deşi tânăra fată cunoscuse o experienţă amară cu toate că nu împlinise cu siguranţă 25 de ani. Ochii săi negrii plini de foc contrastau cu părul blond de culoarea inului copt. În colţul gurii păstrase un zâmbet amar mărturie a numeroaselor dezamăgiri pe care le trăise în viaţă. O viaţă fără scut şi siguranţă în preajma tatălui ei, o maturizase de vreme, şi fireşte o marcase într-un chip nefericit.

– Tu l-ai ucis pe tatăl meu? scrâşni ea printre dinţi, de parcă un al şaselea simţ i-ar fi şoptit-o instinctiv.

– Sunt U.S. Marshall, iar el era un ucigaş. Tatăl tău nu mi-a lăsat nici o opţiune. El sau eu, o a treia posibilitate nu mai exista. Am fost nevoit să trag.

Un foc intens păru să-i inunde privirea, buzele sale se subţiară, bărbia îşi pierdu în următoarea secvenţă rotunjimea. Pentru o clipă am avut impresia că va trage imediat, copleşită de ură. Mi-am încordat muşchii şi simţurile pentru a face un salt lateral, dar tot atât de brusc, trăsăturile Tessei se destinseră.

– Odată şi odată, aşa avea să se întâmple, murmură ea, şi lăsă să-i cadă arma.

Deodată începu să plângă încet.

– Eu… eu nu mai pot. Nu mai vreau… îi scăpară într-un sfârşit cuvintele.

Am păşit înspre ea şi i-am luat Winchesterul din mână. Nu opuse nici o rezistenţă.

– Acum ai ocazia de a începe o nouă viaţă Tessa, am spus eu concentrându-mă pentru a-mi împrumuta cuvintelor o bună doză de convingere. Dacă vrei te iau cu mine la Amarillo. Acolo se va găsi cu siguranţă o slujbă pentru tine, care să-ţi asigure un venit sigur. Crezi că ai fi interesată?

Tessa dădu numai din cap, şi continuă să scâncească. I-am luat mâna într-ale mele.

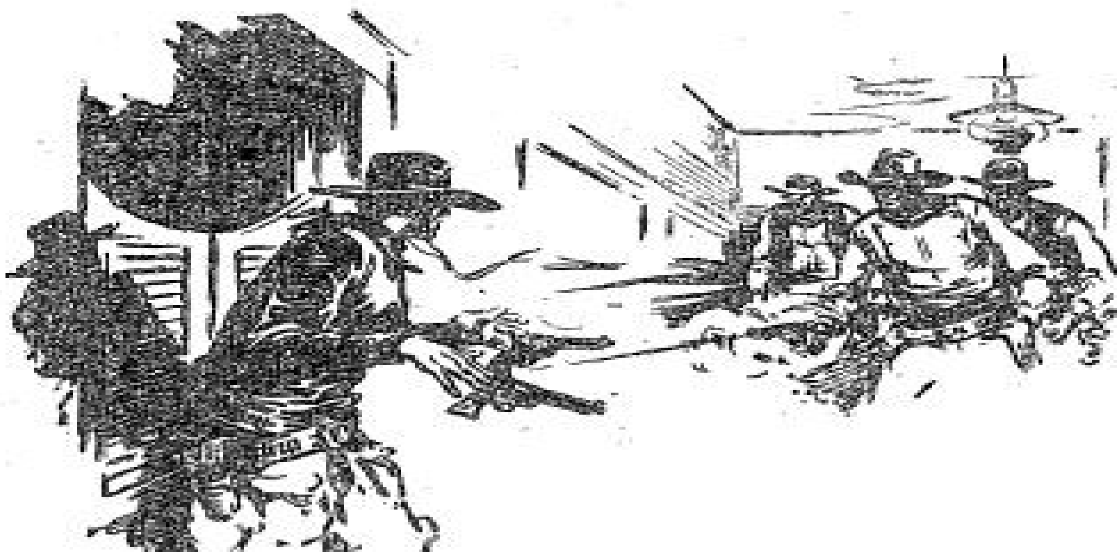
– Atunci să nu mai pierdem nici o clipă Tessa. Viaţa merge mai departe, iar timpul îţi va vindeca rănile.

Am condus-o la calul ei şi am ajutat-o să se aburce în şea, după care am condus calul de dârlogi printre coline până am

ajuns la locul unde îmi campasem eu patrupedul, apoi am încălecat şi eu.

Am călărit scăriţă de şea lângă scăriţă de şea înspre răsărit unde la vreo 30 de mile depărtare se afla situat oraşul Amarillo.

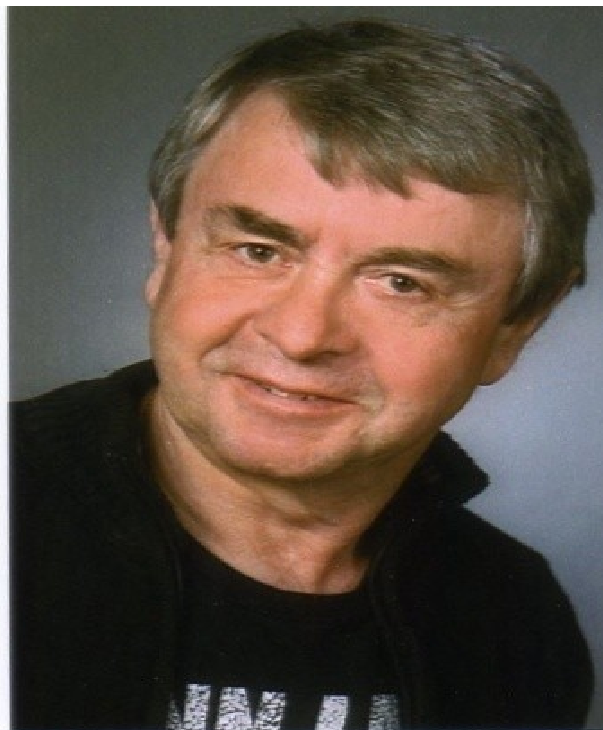
Speram ca aici într-o bună zi, Tessa să-şi găsească fericirea şi norocul.

TEXAS
Oklahoma
Arkansas
New Mexico
Louisiana
MEXICO
Gulf of Mexico
Lipscomb
Canadian
Dumas
Lake Meredith NRA
Pampa
Amarillo
Panhandle-Plains Historical Museum
Canyon
Prairie Dog Town Fork Red
Farwell
Childress
Vernon
Plainview
Wichita Falls
Wichita
Benjamin
Lubbock
Double Mountain Fork Brazos
Aspermont
Brazos
Graham
McKinney
Southfork Ranch
Paris
Red
Brownfield
Haskell
Bass Performance Hall
Arlington
Rockwall
Quitman
Linden
Lamesa
Snyder
Fort Worth
Dallas
Marshall
Abilene
Breckenridge
Colorado City
Eastland
Mark Holtz Lake
Dallas World Aquarium
Athens
Tyler
Midland
Big Spring
Coleman
Hillsboro
Henderson
El Paso
Kermit
Odessa
Nacogdoches
Guadalupe Mountains NP
Monahans
San Angelo
Brownwood
Goldthwaite
Waco
Lufkin
Chamizal N MEM
Sierra Blanca
Pecos
Temple
Jasper
Van Horn
Fort Stockton
Eldorado
Brady
Killeen
Woodville
College Station
Fort Davis NHS
Ozona
Junction
Texas State Capitol
Taylor
Big Thicket N Pres.
Marfa
Alpine
Sonora
Lyndon B. Johnson NHP
Austin
Conroe
Beaumont
Minute Maid Park
Sanderson
Rocksprings
Kerrville
Guadalupe
Lockhart
Houston
Amistad NRA
San Antonio
Columbus
Space Center Houston
Big Bend National Park
Hondo
Houston Zoo
Galveston
Del Rio
Uvalde
Floresville
Angleton
Cathedral of San Fernando
Cuero
Nueces
Rio Grande
Port Lavaca
Eagle Pass
Tilden
Beeville
Cotulla
Alice
Corpus Christi
Laredo
Kingsville
Padre Island National Seashore
McAllen
Brownsville
Palo Alto Battlefield NHP
Trinity
Sabine
Pecos
Colorado
LEGEND
International Boundary
State Boundary
County Boundary
Interstate Highway
US Federal
Rail Line
River
Waterbody
Vegetation
National Park Service Unit
State Capital
Airport
Major City
Other City
Major Attraction
0 100 Km
0 50 Miles
Copyright © 2015 www.mapsofworld.com
(Updated on 3rd August, 2015)

PETE HACKETT

PETE HACKETT, este numai unul dintre numeroasele pseudonime ale scriitorului german **PETER HABERL**, născut la 2 septembrie 1949 în Weiden. Alte pseudonime ale aceluiaşi autor: John Montana, Everett Jones, Peter Harris, Ken Harris, William Scott, Luis Lavayette, William T. Connor, John Custer, Jerry Cotton, Jack Slade şi Steve Salomo.

A început să scrie westernuri în 1974, publicându-şi prima povestire la editura Marken. De atunci peste 300 de romane western, dintre care 114, pentru seria *Texas Marshall*. A mai scris peste 200 de romane poliţiste, printre care 101, *Jerry Cotton*, şi 42, *Jerry Cotton de buzunar*, din cele peste 3500 de Heften şi Taschenbücher, scrise sub acest generic.

Sub pseudonimul Pete Hackett a scris seria western: *Der Kopfgeldjäger,* adică *Vânătorul de recompense*, precum şi seria *FBI – SPECIAL AGENT, OWEN BURKE.* Mai jos prezentăm câteva din copertele romanelor semnate de acest prolific şi talentat autor.

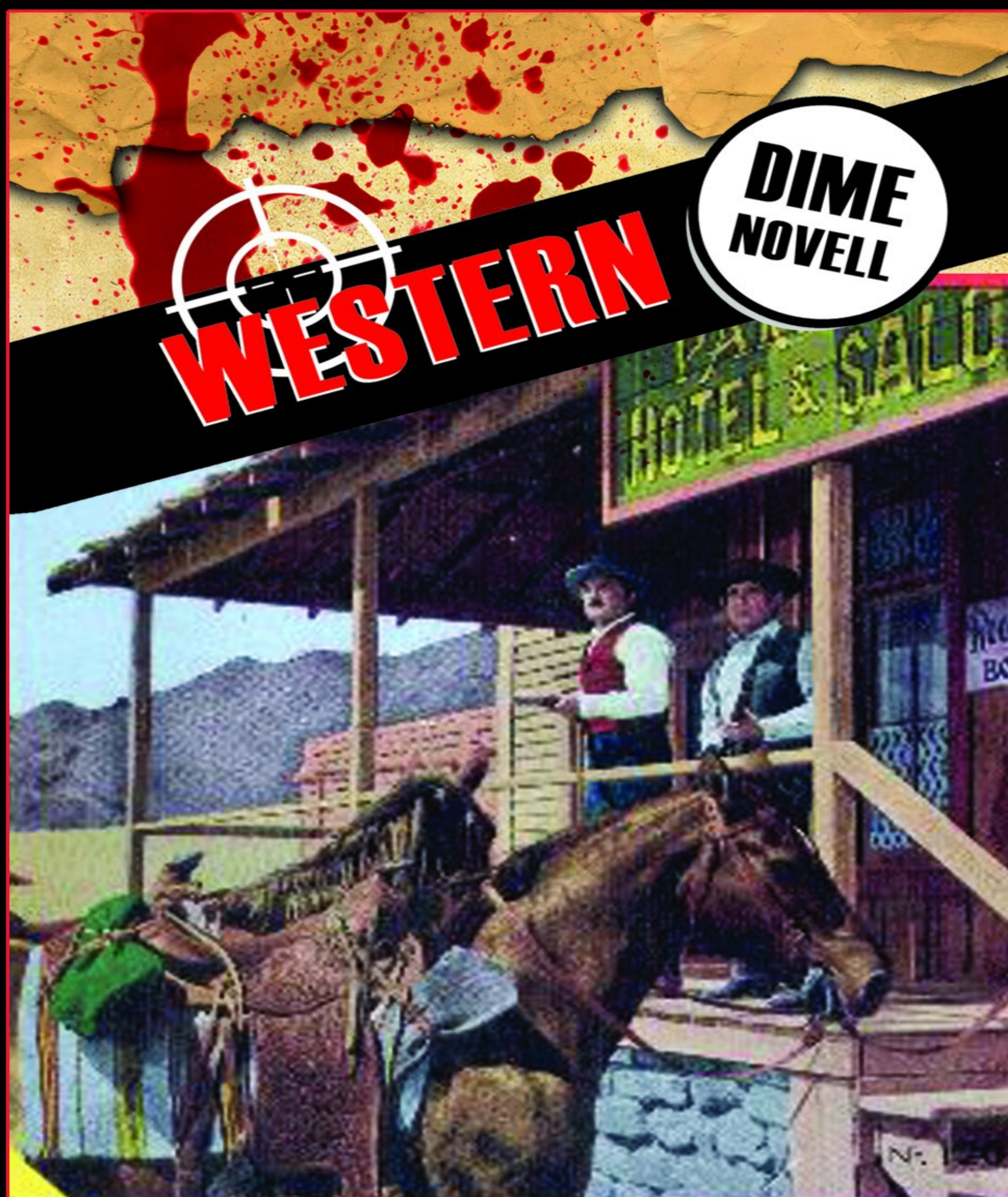

PETE HACKETT
RAUE SATTELGEFÄHRTEN
9 WESTERN ROMANE
CASSIOPEIAPRESS & Edition Bärenklau
PETE HACKETT
RAUE WEGE
9 WESTERN ROMANE
CASSIOPEIAPRESS &
EDITION BÄRENKLAU
CASSIOPEIAPRESS
PETE HACKETT
RAUER TRAIL
9 WESTERN ROMANE
EDITION BÄRENKLAU
Alfred Bekker, Pete Hackett, Thomas West
Schnelle Colts #5
Vier Western
TOP-
WESTERN
L.S.RANGER
Sei hart, Jim!
405
TOP-
WESTERN
EXPRESS
HEISSER SAND
LARRY LASH
530
TOP-
WESTERN
G.F. UNGER
BIG TRAIL-
BIG MAN
710

CUPRINS

DIN SERIILE

DIME NOVELL

ÎN CURÂND - NOI AVENTURI

24

MARSHALL LOGAN ŞI KU KLUX KLANUL

de Pete Hackett